

Ο ΓΚΡΙΖΟΣ ΚΗΠΟΣ

Σπύρος Ε. Κρόιος

ΑΘΗΝΑ

2023

ΣΧΟΛΗ
ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΗΣ
ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
ΘΕΑΤΡΟΥ "ΠΟΡΕΙΑ"

Το έργο αυτό γράφτηκε κατά τη διάρκεια του πρώτου έτους της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022-Μάιος 2023), με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Σχετικά με τον συγγραφέα:

Ο Σπύρος Κρόκος (1973) γεννήθηκε στην Αθήνα όπου και ζει. Σπούδασε Μαθηματικά στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων και εργάζεται ως καθηγητής μαθηματικών στο Μουσικό Σχολείο Αθήνας. Έχει ολοκληρώσει μεταπτυχιακές σπουδές στη Μαθηματική Εκπαίδευση- Ιστορία των Μαθηματικών (MSc), στις Επιστήμες της Αγωγής (MEd) και στη Δημιουργική Γραφή (MA). Μικρής φόρμας έργα του έχουν δημοσιευτεί σε λογοτεχνικές ιστοσελίδες. Σχετικές αναφορές: "Το Automotrice του Χρόνου", "Southern Point", "Chop- Chop Square", "Αριάδνη", στον ιστοχώρο, *Ιστορίες Μπονζάι- Η Αισθητική του Μικρού*. "Θραύσματα & Αναμνήσεις", στην ιστοσελίδα, *Eyelands*. "Ο Κόσμος της Λίμνης", στον ιστότοπο, *Literature*. "Νειρόδειπνο στη Σκιά μιας Μπελαντόνας", στο αποθετήριο του Ιανού. Τα διηγήματά του "Ο Αφρικάνικος Ζακό" και "Τελευταίο Δρομολόγιο" έχουν συμπεριληφθεί στις συλλογές διηγημάτων *Δώματα με Θέα* (εκδ. Παράξενες Μέρες) και *Ιστορίες στις Ράγες* (εκδ. Παράξενες Μέρες) αντίστοιχα.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6987235487

e- mail: spikrok@yahoo.gr

Το θεατρικό έργο "Ο Γκριζος Κήπος" του Σπύρου Κρόκου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο υπό τη μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το συγκεκριμένο θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

*Στους Αγγέλους και στους Δαίμονες που περιφέρονται αδέσποτοι στις αράδες του
κειμένου, αμφότεροι διεκδικώντας την εκδοχή τους. Ορατούς και αόρατους. Παλιούς και
νέους. Ομολογημένους και ανομολόγητους. Δρώντες και αντιδρώντες. Ειρηνόφιλους και
πολεμοχαρείς... Με τη θερμή παράκληση να κρατήσουν μακριά τα ρόσα και τις διχλωτές
ουρές τους.*

Σπ. Κ.

Περίληψη:

Ο Χένρι Λόιντ έχει χάσει τη σύζυγό του Ανέτ, έπειτα από σύντομη ασθένεια. Θρηνώντας, αντιλήφθηκε ότι δε θα την ξεπεράσει ποτέ. Έτσι αποφάσισε μέσω μιας αγγελίας να την αντικαταστήσει με μία σύντροφο που θα του συντηρεί τις αναμνήσεις του παρελθόντος. Αναμνήσεις συνδεδεμένες με την Ανέτ μέσα από την εικόνα της, τις κοινές στιγμές τους, τις συνήθειές τους, την αναπαραγωγή διαλόγων τους, τον τρόπο που τον αντιμετώπιζε, την εν γένει ρουτίνα τους. Η Φράνσις, που αποκρίθηκε στην αγγελία, δηλώνει πρόθυμη να γίνει εκείνη η άλλη, αποποιούμενη οριστικά το παρελθόν της και τις επιθυμίες της. Κι ενώ όλα δείχνουν να κυλούν ομαλά, ο φαινομενικά ιδανικά σχεδιασμένος κόσμος του Χένρι αρχίζει να κλονίζεται. Αφορμή γι' αυτό γίνονται η επιθυμία της Φράνσις για παιδί και καλά κρυμμένα -μέχρι πρότινος- μυστικά, που έρχονται στο προσκήνιο.

Πρόσωπα του Έργου:

Χένρι Λόιντ (~42).

Φράνσις Λόιντ (~37): Σύζυγος του Χένρι.

Μελίνα Νιούμαν (~45): Φίλη και συνεργάτης του Χένρι.

Στέφαν Ράινχοφ (~35): Σύντροφος της Μελίνας.

ΣΚΗΝΗ 1 [Οικία: Ενιαίος Χώρος Καθιστικού- Κουζίνας]

Στην υποφωτισμένη σκηνή μία ανδρική και μία γυναικεία φιγούρα κάθονται στο σαλόνι του καθιστικού. Ακούγονται βροντές και καταρρακτώδης βροχή. Ανά διαστήματα η σκηνή φωτίζεται από αστραπές, αποκαλύπτοντας στιγμιαία τα χαρακτηριστικά των δύο προσώπων.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δηλαδή θέλετε να υποδύομαι τη νεκρή σύζυγό σας.

ΧΕΝΡΙ: Όχι. Θέλω να την αντικαταστήσετε.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ποια η διαφορά;

ΧΕΝΡΙ: Θα είστε μέρος ενός κόσμου με επίκεντρο εκείνη. Όχι εκείνη. Τουλάχιστον όχι πάντοτε.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Θα χρειαστεί ν' αλλάξω κάτι στην εμφάνισή μου;

ΧΕΝΡΙ: Φυσικά.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Στη συμπεριφορά μου; Στους τρόπους μου;

ΧΕΝΡΙ: Επίσης. Αυτονόητο δεν είναι;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Να υποθέσω και τ' όνομά μου.

ΧΕΝΡΙ: Όχι. Αυτό κρατήστε το.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Γίνομαι αδιάκριτη αν ρωτήσω πως πέθανε η γυναίκα σας;

ΧΕΝΡΙ: Όχι.

Παύση.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Θα θέλατε να μου πείτε;

ΧΕΝΡΙ: Προτιμώ να το διαβάσετε από το αρχείο. *(Η λάμψη μιας αστραπής φωτίζει τη βιβλιοθήκη με το αρχαιακό υλικό. Ακολουθεί ήχος βροντής.)* Ό,τι πρέπει να γνωρίζετε υπάρχει εκεί...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Έχετε δίκιο. Με συγχωρείτε.

ΧΕΝΡΙ: ...Και εμπλουτίζεται συνεχώς με νέο υλικό.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Το φαντάζομαι.

ΧΕΝΡΙ: Σας τρομάζει ο όγκος του υλικού;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Καθόλου.

ΧΕΝΡΙ: Πρέπει να έχετε δυνατή μνήμη.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ναι βέβαια, έχω.

Μικρή παύση.

ΧΕΝΡΙ: Υπάρχει κάτι...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Πείτε μου.

ΧΕΝΡΙ: ...Στο οποίο θα ήθελα να συμφωνήσουμε.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Παρακαλώ, σας ακούω.

ΧΕΝΡΙ: Το παρελθόν σας...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Το παρελθόν μου;

ΧΕΝΡΙ: ...Δε μπορεί ν' απασχολεί τη νέα μας καθημερινότητα. Ούτε να εμπλέκεται σ' αυτήν. Καταλαβαίνετε...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ναι βέβαια, καταλαβαίνω.

ΧΕΝΡΙ: Θα πρέπει ν' αποκλειστούν ακόμα και οι αναφορές σ' αυτό.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μείνετε ήσυχος. (*Μικρή παύση.*) Θα επιθυμούσα μονάχα μια εξαιρεση. (*Ο Χένρι της κάνει νόημα να συνεχίσει.*) Τρεις φορές την εβδομάδα πηγαίνω στον τάφο του μπαμπά μου, του πατέρα μου εννοώ. Αποτελεί πρόβλημα αυτό;

ΧΕΝΡΙ: Όχι. Οι επισκέψεις μας στο νεκροταφείο μπορούν να είναι κοινές. Αν δεν έχετε αντίρρηση φυσικά.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Καμιά αντίρρηση.

ΧΕΝΡΙ: Δε μιλήσαμε για το σημαντικότερο.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ποιο είναι αυτό;

ΧΕΝΡΙ: Η αμοιβή σας. Ξεκαθαρίζω πως είμαι διατεθειμένος να προσφέρω όσα μου ζητήσετε. Αυτό βέβαια δε θα έπρεπε να το πω. Αλλά βλέπετε, είστε η μοναδική υποψήφια για τη θέση.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δε θα χρειαστεί.

ΧΕΝΡΙ: Τι εννοείτε; Δε μπορεί να μην πληρώνεστε... *(Με ανησυχία.)* Μα μήπως... Μήπως αλλάξατε γνώμη και θέλετε να φύγετε;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Όχι, όχι. Μην ανησυχείτε.

ΧΕΝΡΙ: Τι είναι τότε;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Γνωρίζετε την έκφραση, "Take it or leave it";

ΧΕΝΡΙ: Φυσικά... Που κολλάει όμως;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Για τον μισθό μου ρωτήσατε.

ΧΕΝΡΙ: Ναι, με συγχωρείτε. Παρακαλώ, συνεχίστε.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Είναι ό,τι σας πω. Χωρίς παζάρια, χωρίς ερωτήσεις, χωρίς τίποτα. Το παίρνετε ή το αφήνετε. Σύμφωνα;

ΧΕΝΡΙ *(Πάει κάτι να πει, το μετανιώνει. Διστακτικά.)*: Σύμφωνα...

Παύση.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ένα σεντ. Αυτή είναι η αμοιβή μου. Κάθε πρώτη του μήνα θα μου δίνετε ένα σεντ. Αυτό είναι. Σας κάνει;

ΧΕΝΡΙ: Μα αυτό είναι/

ΦΡΑΝΣΙΣ: /Δυο λέξεις περιμένω από εσάς. Μόνο.

Παύση.

ΧΕΝΡΙ *(Έχει στυλώσει το βλέμμα του πάνω της. Αδύναμα.)*: Μου κάνει.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Χαίρομαι. Άρα είμαστε σύμφωνα.

ΧΕΝΡΙ: Βέβαια.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Υπέροχα. Πότε ξεκινάμε;

ΧΕΝΡΙ: Αύριο. Αν συμφωνείτε κι εσείς.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Αύριο λοιπόν.

ΧΕΝΡΙ: Επιτρέψτε μου να σας φιλοξενήσω απόψε. Οι δρόμοι θα 'χουν κλείσει από την καταιγίδα. Αν θέλετε μπορώ να προσπαθήσω να καλέσω ταξί, όμως δε νομίζω πως/

ΦΡΑΝΣΙΣ: /Είστε πολύ ευγενικός. Θα μείνω.

ΧΕΝΡΙ: Εγώ θα στρώσω στον καναπέ. Μπορείτε να κοιμηθείτε στο υπνοδωμάτιο.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δε χρειάζεται. Είναι περασμένες δώδεκα. Το αύριο ήρθε. *(Σηκώνεται. Αρχίζει να ξεντώνεται χωρίς δισταγμό και να κατευθύνεται προς την πόρτα που οδηγεί στα υπνοδωμάτια.)*

Ο Χένρι την παρατηρεί με συστολή.

ΧΕΝΡΙ: Κάτι τελευταίο... *(Η Φράνσις σταματάει. Τον κοιτάζει. Η γλώσσα του σώματός της μαρτυράει μια απόπειρα σαγήνης.)* Ας μιλάμε στον ενικό.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Φυσικά. Σε περιμένω Χένρι. Μην αργήσεις. *(Συνεχίζει να βαδίζει προς την πόρτα που οδηγεί στα υπνοδωμάτια.)*

Ο Χένρι σηκώνεται αργά και δειλά. Την ακολουθεί. Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 2 [Οικία: Ενιαίος Χώρος Καθιστικού- Κουζίνας]

Ο Χένρι κάθεται στην πολυθρόνα και η Φράνσις στον καναπέ του καθιστικού. Κατά διαστήματα πίνουν καφέ από δύο φλιτζάνια που βρίσκονται στο τραπέζακι. Ο Χένρι σκρολάρει στο τάμπλετ και η Φράνσις διαβάζει ένα βιβλίο.

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Αφήνει το βιβλίο δίπλα της. Κάνει μερικές ασκήσεις χαλάρωσης. Βολεύεται στον καναπέ.):* Τίποτα ενδιαφέρον;

ΧΕΝΡΙ *(Χωρίς να σηκώσει το κεφάλι από το τάμπλετ.):* Στη Βιέννη. Βρέθηκε ένα ακέφαλο πτώμα. Κάποιος άστεγος.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Που βρέθηκε;

ΧΕΝΡΙ: Στη Heldenplatz.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Στην πλατεία Ηρώων; Καλά, πιο κέντρο πεθαίνεις. Είναι δυνατόν να μην είδε κανείς τίποτα;

ΧΕΝΡΙ: Απ' ότι φαίνεται είναι.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Είχατε κι έναν οικογενειακό φίλο που έμενε εκεί. Αυτόν που στην επέτειο της εισβολής των ναζί αυτοκτόνησε.

ΧΕΝΡΙ *(Ενοχλημένος.):* Ναι.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ο καθηγητής... Πως τον έλεγαν να δεις/

ΧΕΝΡΙ: /Δεν έχει σημασία πως τον έλεγαν. Και δεν είναι αυτό το θέμα μας τώρα, εντάξει;

Η διάθεση του Χένρι έχει χαλάσει. Αφήνει το τάμπλετ στο τραπέζακι. Η Φράνσις απλώνει το χέρι της αγγίζοντας το δικό του.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Με συγχωρείς αγάπη μου. Δεν ήθελα... Είναι τόσα χρόνια τώρα... Ελάχιστα πρέπει να τον θυμάσαι.

ΧΕΝΡΙ: Δεν έχει σημασία. Και μόνο η σκέψη...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Έχεις δίκιο.

ΧΕΝΡΙ *(Σταδιακά μαλακώνει.):* Εντάξει... Εντάξει... Όλα καλά. *(Την κοιτάζει.)* Θυμάσαι ένα πάρκο σκύλων στην κάτω πλευρά της πλατείας; Εκεί βρήκαν το πτώμα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Φυσικά το θυμάμαι! Είναι στην απέναντι πλευρά από το παρεκκλήσι του Ιωσήφ. *(Σηκώνεται. Πλησιάζει τα χείλη της στο αυτί του. Του μιλάει αργά, χαμηλά και καθαρά.)* Εκεί που μου ζήτησες να βγάλω το εσώρουχο και να σ' το δώσω. *(Ναζιάρινα.)* Μέσα στην παγωνιά. *(Αργά και εμφατικά.)* Ακόλαστε.

ΧΕΝΡΙ *(Απολαμβάνοντάς το.):* Πάψε διαολάκι...

ΦΡΑΝΣΙΣ: *(Γιέφτει πάνω του κι αρχίζει να τον φιλάει και να τον προκαλεί.):* Ακόλαστε! Ακόλαστε! Ακόλαστε! Διεστραμμένε! Σαδιστή... Δε ντρέπεσαι...

Αρχίζουν να ερωτοτροπούν. Στο τέλος, για λίγα δευτερόλεπτα, μένουν αγκαλιασμένοι χωρίς να μιλάνε.

ΧΕΝΡΙ: Πάντως... Η καντίνα με τα γλυκά σ' αυτό το πάρκο είχε το νοστιμότερο κέικ με πούλπα πορτοκαλιού που έχω φάει ποτέ. Κρίμα που δε δοκίμασες.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ξέρεις ότι τα όξινα εσπεριδοειδή είναι απαγορευμένα αγάπη μου.

ΧΕΝΡΙ: Ναι σωστά. Σ' αποζημίωσε όμως το σπίτι των πεταλούδων που επισκεφθήκαμε μετά, έτσι δεν είναι; Αφού λατρεύεις τις πεταλούδες!

ΦΡΑΝΣΙΣ: Αχ ναι! Ήταν υπέροχα! Αυτά τα τοσοδούλικα πλασματάκια που η ζωή τους χωράει σε λίγες μόλις μέρες, έχουν μια τρομακτική θετική ενέργεια.

ΧΕΝΡΙ: Την καρφίτσα που πήραμε από το πρατήριο του θερμοκηπίου δεν τη φοράς όμως. Τουλάχιστον όχι χωρίς να σ' το ζητήσω.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ποια καρφίτσα;

ΧΕΝΡΙ: Εκείνη τη σμαραγδένια πεταλούδα, με τις πολύχρωμες νευρώσεις στα φτερά της.

Η Φράνσις με μια απότομη κίνηση φεύγει από πάνω του κι επιστρέφει στη θέση της. Καθώς απομακρύνεται, ο Χένρι προλαβαίνει και της δίνει ένα μπατσάκι στον πσιινό.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Για την καρφίτσα της Ανέτ μιλάς, που μου έχεις δώσει. Αυτήν που της αγόρασες στο πρώτο ταξίδι που κάνατε στο Βερολίνο.

Ο Χένρι γνέφει ζωηρά με το κεφάλι, ικανοποιημένος.

ΧΕΝΡΙ: Ναι, σωστά. Την είχε δει η Ανέτ καθώς πηγαίναμε στον σιδηροδρομικό σταθμό και είχε ξετρελαθεί. Δε μπορούσα να της χαλάσω το χατίρι.

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Απόμακρα):* Όχι αγάπη μου. Από το κοσμηματοπωλείο στο αεροδρόμιο την πήρες. Με μεγάλη αγωνία μάλιστα για να δεις αν θα της άρεσε.

Ο Χένρι την παρατηρεί συνεπαρμένος. Η Φράνσις παίρνει από τον καναπέ το βιβλίο, το ανοίγει κι αρχίζει να γυρίζει σελίδες νευρικά, με θόρυβο.

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Δημητικά):* Πέρασα το τεστ μνήμης;

ΧΕΝΡΙ: Με άριστα! *(Μικρή παύση.)* Φράνσις;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μμμ... Τι είναι;

ΧΕΝΡΙ: Όλα καλά;

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Αλλάζει ύφος):* Ναι, μια χαρά... Απλά ψάχνω κάτι σ' αυτό το βιβλίο για τους υπολογιστές. *(Τον το δείχνει.)*

ΧΕΝΡΙ: *(Το κοιτάζει.)* Προγραμματισμός ε; Είσαι απίστευτη που μπορείς και τα βγάζεις πέρα μ' αυτά τα πράγματα. *(Κάνει έναν στιγμιαίο μορφασμό.)* Ε δεν είμαστε καλά. Ντεζαβού! *(Η Φράνσις τον κοιτάζει.)* Σαν να μεταφέρθηκα αλλού και να επέστρεψα σ' ένα δευτερόλεπτο!

ΦΡΑΝΣΙΣ: Το έπαθα κι εγώ πρόσφατα. Κάτσε να δεις πότε ήταν... *(Ο Χένρι κάνει μαλάξεις με τα δάκτυλα τα μηρίγγια του. Με αγωνία.)* Χένρι; Είσαι καλά;

ΧΕΝΡΙ: Καλά είμαι. Εντελώς ξαφνικά θυμήθηκα κάτι.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Απ' το παρελθόν;

ΧΕΝΡΙ: Από τη μέρα εκείνη. Στο αεροδρόμιο.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Τι ακριβώς;

ΧΕΝΡΙ: Πως η Ανέτ... Ήθελε να μου μιλήσει για κάτι σημαντικό. Αλλά τελικά δεν το έκανε... Είναι κάτι μεταξύ αίσθησης κι ανάμνησης. Δεν ξέρω...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Σε τι ακριβώς αναφέρεσαι; Δεν έχεις καταχωρίσει κάτι σχετικό στο αρχείο. Είμαι σίγουρη.

ΧΕΝΡΙ: Δεν έχω, όχι. Σαν να είχα λησμονήσει πράγματα. Ή απωθήσει. Τι να πω... Ίσως πάλι να τα έχω φανταστεί. *(Η Φράνσις τον πλησιάζει. Γονατίζει μπροστά του και τον παρατηρεί, περιμένοντας να συνεχίσει.)* Εκείνη την περίοδο η Ανέτ είχε... πως να το πω... μια συμπεριφορά κάπως περίεργη.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δηλαδή;

ΧΕΝΡΙ: Ήταν λιγομίλητη, κλειστή, κάπως απόμακρη.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μα έτσι ήταν η Ανέτ αγάπη μου.

ΧΕΝΡΙ: Όχι, όχι. Ακόμα περισσότερο. Λίγο καιρό πριν από το ταξίδι μας, μου είπε πως θέλει να πάει να δει τη μητέρα της. Χωρίς να έχει συμβεί κάτι μεταξύ μας.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ίσως να είχε καιρό να τη δει και να της είχε λείψει. Αυτό δεν είναι λόγος ανησυχίας. Τη ρώτησες;

ΧΕΝΡΙ: Ναι. Μου είπε πως ήθελε λίγο "χώρο".

ΦΡΑΝΣΙΣ: Τι εννοούσε μ' αυτό; Δε σου εξήγησε;

ΧΕΝΡΙ: Δεν ήθελα να την πιέσω. Έβλεπα πως για κάποιο λόγο ζορίζονταν. Έπειτα, είχα την ηλίθια πεποίθηση πως αν συνέβαινε πραγματικά κάτι ανησυχητικό θα μου ζητούσε "χρόνο" κι όχι "χώρο". Δεν ξέρω πως είχα σκεφτεί κάτι τόσο ανόητο.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Τι έγινε εκείνη τη μέρα στο αεροδρόμιο;

ΧΕΝΡΙ: Σ' όλο το ταξίδι στο Βερολίνο ήταν νευρική και μελαγχολική. Όποτε τη ρωτούσα τι συμβαίνει μου έλεγε πως δε χρειάζεται ν' ανησυχώ. Ότι θα περάσει. Ότι δεν έχει να κάνει μ' εμάς. Ήταν οι τελευταίες ώρες μας στην πόλη

εκείνο το πρωινό. Καθώς ίσιωνε την καρφίτσα πάνω στο πουκάμισό της, νομίζω πως μου είπε, δηλαδή μου ψιθύρισε, "θέλω να σου πω".

ΦΡΑΝΣΙΣ: Όμως, δεν είσαι σίγουρος ότι πράγματι σ' το είπε αυτό.

ΧΕΝΡΙ: Όχι. Λίγο πριν επιβιβαστούμε στο αεροπλάνο τη ρώτησα αν συμβαίνει κάτι. Το αρνήθηκε. Αλλά με τρόπο που ήταν σαν να μην είχε αναφέρει τίποτανωρίτερα. Σκόπευα να επανέλθω, μα από εκείνη τη στιγμή κι έπειτα έγινε ξανά η Ανέτ που πάντα ήξερα. Λες κι αυτή η περίοδος θλίψης δεν υπήρξε ποτέ. Έτσι, δεν ξαναρώτησα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Έκανες πολύ καλά.

ΧΕΝΡΙ: Όλη αυτή η ιστορία είχε σβηστεί από τη μνήμη μου. Μέχρι σήμερα. Ξέρεις, ακόμα κι όταν αρρώστησε, ποτέ δεν ήταν τόσο εσωστρεφής όσο τότε. *(Σχεδόν ικετευτικά προς τη Φράνσις.)* Κι αν πράγματι ήθελε να μου πει κάτι σημαντικό και το μετάνιωσε;

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Παρηγορητικά, με έγνοια.):* Όχι αγάπη μου. Ήταν απλά μια περίοδος ψυχολογικών σιαμπανεβασμάτων. Όλες μας περνάμε παρόμοιες φάσεις. Μη βασανίζεις το μυαλό σου με τέτοιες ανησυχίες.

ΧΕΝΡΙ: Λες, ε;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Είμαι απόλυτα σίγουρη.

ΧΕΝΡΙ *(Σκέφτεται λίγο. Κουνάει καταρατικά το κεφάλι.):* Μάλλον έχεις δίκιο... *(Ξανασκέφτεται.)* Φράνσις...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Τι είναι αγάπη μου;

ΧΕΝΡΙ: Θα πρέπει να το περάσουμε στο αρχαικό υλικό.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ναι, φυσικά. Βρες τον φάκελο 12. Μέσα υπάρχει το δελτίο 35 όπου βρίσκονται οι λεπτομέρειες του ταξιδιού. Συμπλήρωσέ το ως υπόμνημα.

ΧΕΝΡΙ: Υπόμνημα... Ναι... 12... 35.

Ο Χένρι πηγαίνει στη βιβλιοθήκη. Βρίσκει τον φάκελο και το αρχείο που θέλει, κάθεται στο σεκρετέρ κι αρχίζει να γράφει. Κάποιες φορές συλλαβίζει αυτά που γράφει. Η

Φράνσις επιστρέφει στον καναπέ, παρατηρώντας ανά διαστήματα τον Χένρι. Ενώνει τις παλάμες της, τις φέρνει στο πρόσωπο και μένει σκεπτική. Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 3 [Οικία: Ενιαίος Χώρος Καθιστικού- Κουζίνας]

Ο Χένρι κινείται στον χώρο μεταξύ του σεκρετέρ και της βιβλιοθήκης. Είναι ντυμένος σαν να πρόκειται να βγει από το σπίτι. Το σακάκι του είναι αφημένο στον καναπέ. Αναζητά φακέλους, τους ανοίγει, βγάζει φύλλα από μέσα, διατρέχει το κείμενό τους, σε κάποια από αυτά σημειώνει. Στη συνέχεια τα ξαναβάζει στη θέση τους κι επιστρέφει τους φακέλους στη βιβλιοθήκη. Κατά διαστήματα ακούγεται να συλλαβίζει χαμηλόφωνα αυτά που γράφει. Η Φράνσις βρίσκεται στον πάγκο της κουζίνας κι ετοιμάζει πρωινό.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Να σου φτιάξω κάτι; Τοστ; Καφέ; Έναν χυμό;

ΧΕΝΡΙ: Όχι ευχαριστώ. Φεύγω σε λιγάκι.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Σήμερα ξεκινάς στη γκαλερί με τη Μελίνα;

ΧΕΝΡΙ: Ναι, σήμερα.

ΦΡΑΝΣΙΣ (Τον πλησιάζει.): Πως είσαι;

ΧΕΝΡΙ (Την κοιτάζει. Σχεδόν αδιάφορα.): Καλά.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Καλά; Αυτό μόνο;

ΧΕΝΡΙ: Τι άλλο;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Εσύ να μου πεις!

ΧΕΝΡΙ: Δεν έχω κάτι να πω.

ΦΡΑΝΣΙΣ (Απότομα.): Δεν έχεις; Πως δεν έχεις! Ήσασταν τόσα χρόνια συνεργάτες. Μαζί βγαίνατε, πίνατε, διασκεδάζατε, κοιμόσασταν ο ένας στο σπίτι του άλλου. Ήταν η καλύτερή της φίλη. Σας πάντρεψε! Αφότου πέθανε η Ανέτ συμπεριφέρεσαι σαν να πέθανε κι εκείνη.

ΧΕΝΡΙ (Αόριστα.): Η Ανέτ δεν έπινε...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δε μου έχεις πει καν πως προέκυψε αυτή η συνεργασία σας.

ΧΕΝΡΙ: Μου τηλεφώνησε.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ποτέ δεν απαντούσες στις κλήσεις της.

ΧΕΝΡΙ: Κάποια στιγμή απάντησα κατά λάθος.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Και;

ΧΕΝΡΙ: Δε μπορούσα να της το κλείσω στα μούτρα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μάλιστα... *(Επιστρέφει στην ετοιμασία του πρωινού.)*

ΧΕΝΡΙ: Φράνσις... *(Η Φράνσις έχει γυρίσει την πλάτη της και δεν απαντάει.)*
Φράνσις... *(Συνεχίζει να μην του απαντάει.)* Έχω κανονίσει τα λουλούδια να έρθουν γύρω στο μεσημέρι.

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Κοφτά.):* Εντάξει.

ΧΕΝΡΙ: Θα πάμε μαζί;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Πάντα πάμε μαζί.

ΧΕΝΡΙ: Το κοιμητήριο κλείνει νωρίτερα σήμερα. Έρχεται κακοκαιρία.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Θα είμαι έτοιμη όταν έρθεις.

ΧΕΝΡΙ: Φράνσις... *(Η Φράνσις δεν απαντάει.)* Έχω αφήσει κάποιες σημειώσεις στο σεκρετέρ. Όχι κάτι καινούριο... Ένα φρεσκάρισμα... Όποτε βρεις χρόνο...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Οκ.

Ο Χένρι φοράει το σακάκι και παίρνει το backpack απ' το σεκρετέρ. Πλησιάζει τη Φράνσις. Πάει να τη φιλήσει. Εκείνη τραβιέται. Για λίγη ώρα στέκει αμήχανος. Στη συνέχεια κατευθύνεται προς την κεντρική είσοδο.

ΧΕΝΡΙ *(Άνευρα, ενώ έχει φτάσει στην πόρτα.):* Τα λέμε το μεσημέρι...

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Αιχμηρά.):* Ξέρεις, αναρωτιέμαι καμιά φορά... *(Ο Χένρι χωρίς να μιλήσει κοιτάζει προς το μέρος της.)* Αν πεθάνω πρώτη θα με θάψεις μαζί με την Ανέτ ή αλλού;

ΧΕΝΡΙ: Τι πράγμα;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Θα έρχεσαι τότε να βλέπεις και τις δυο μας;

ΧΕΝΡΙ: Φράνσις, τι λες!

ΦΡΑΝΣΙΣ: Κι όταν πεθάνεις εσύ, με ποια θα επιλέξεις να ταφείς;

ΧΕΝΡΙ: Δεν καταλαβαίνω... Τι είναι όλο αυτό τώρα...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ίσως να νοικιάζαμε έναν οικογενειακό τάφο. Βολεύει περισσότερο νομίζω. Διευκολύνει και σένα αυτό. Σε απαλλάσσει από δυσάρεστα διλήμματα. Μπορεί όμως και να θες να σε θάψουν μόνο σου.

ΧΕΝΡΙ: Το παρατραβάς...

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Παρατεείται απ' το δηκτικό ύφος):* Με συγχωρείς.

ΧΕΝΡΙ *(Την πλησιάζει και χαιδεύει τρυφερά το πρόσωπό της.):* Μα τι έπαθες, δεν καταλαβαίνω...

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Τον κοιτάζει.):* Πες μου κάτι.

ΧΕΝΡΙ: Ό,τι θες.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Όσο ζούσε η Ανέτ, υπήρχαν καταγραφές της ζωής σας;

ΧΕΝΡΙ *(Αιφνιδιασμένος.):* Τι πράγμα;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Αυτό που κάνεις τώρα... Οι σημειώσεις, οι φάκελοι *(Τους δείχνει.)* Αυτό που κάνουμε εμείς για τη ζωή σας με την Ανέτ. Το κάνατε και τότε;

ΧΕΝΡΙ: Όχι... Όλο αυτό ξεκίνησε αργότερα, αφότου εκείνη "έφυγε". Ήταν μια προσπάθεια να κρατηθώ από κάπου όταν όλα γύρω κατέρρεαν. Όταν εμφανίστηκες εσύ, συνέχισα να εμπλουτίζω ό,τι είχα γράψει και ξεκίνησα παράλληλα να τ' αρχειοθετώ. Για να μπορείς να βρίσκεις οτιδήποτε χρειάζεται.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Η Ανέτ κρατούσε ημερολόγιο;

ΧΕΝΡΙ: Κάποια πράγματα τα φύλαγε για εκείνη. Δεν είμαι σίγουρος ότι αυτό είναι κάτι που θα μοιράζονταν μαζί μου.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Οχι.

ΧΕΝΡΙ: Άλλωστε, αν υπήρχε κάτι θα το είχες βρει. Ίσως το πέταξε όταν κατάλαβε ότι πλησιάζει το τέλος. Απέφευγε να δημιουργεί συνθήκες που θα μ' έβαζαν σε σιέψεις και προβληματισμούς. Γιατί ρωτάς όμως; Πως σου ήρθε;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δεν ξέρω. Έτσι... *(Τον κοιτάζει και χαμογελάει.)* Πήγαινε. Έχεις αργήσει. *(Τον φιλάει.)* Τα λέμε το μεσημέρι. *(Εκείνος συγκατανεύει. Της σφίγγει απαλά το μπράτσο και βγαίνει από το σπίτι.)*

Η Φράνσις μένει για λίγο σκεπτική. Έπειτα, παίρνει το πρωινό που έφτιαξε και με νευρικές κινήσεις το πετάει στα σκουπίδια. Μένει πάλι για λίγο σκεπτική. Από μια απίθανη κρυφώνα βγάζει ένα μπουκάλι ουίσκι και βάζει σ' ένα ποτήρι. Παίρνει απ' το σεκρετέρ τις σημειώσεις που έχει αφήσει ο Χένρι και κάθεται στον καναπέ. Καθώς τις διαβάξει με το ποτήρι στο χέρι, τότε κάθεται στον καναπέ και τότε είναι όρθια.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Τίτλος: Προτιμήσεις της Ανέτ που θα ήθελα να υιοθετήσεις Φράνσις μου... *(Με προσποιητή σοβαρότητα.)* Και σε πρώτο ενικό. Μάλιστα... *(Φυσιολογική ανάγνωση.)* Δε με πειράζει που σιχαίνεσαι το ουίσκι *(Σηκώνει το ποτήρι και κάνει "εις υγείαν" στον αέρα.)* και όταν βγαίνουμε προτιμάς ένα ποτήρι κόκκινο κρασί. Επίσης μην υποτιμάς την αλλεργία σου στα όξινα εσπεριδοειδή. Την εποχή που ανθίζουν οι λεμονιές, θα σε παρακαλούσα ν' αποφεύγεις να βγαίνεις στην αυλή... Έχεις καιρό να μαγειρέψεις το αγαπημένο μας φαγητό, αυτό που τόσο μας άρεσε όταν το φάγαμε στην Φλωρεντία· κασαρέτσε με σιγομαγειρεμένο μοσχάρι ραγού, φρέσκια ντομάτα και βότανα. Ξέρεις κάτι; Το δικό σου είναι πολύ πιο νόστιμο απ' αυτό που φάγαμε τότε. Κι όποιος ακολουθήσει τη συνταγή σου μπορεί να πλησιάσει τη δική σου γεύση, αλλά όχι πολύ... Αυτό το καστανόξανθο χρώμα που δίνεις στα μαλλιά σου την άνοιξη, με τις σκουρόχρωμες ανταύγειες, να ξέρεις, με τρελαίνει... Πόσο μ' αρέσει ν' ακούω να με λες "αγάπη μου" και το "ντους" που το κάνεις "ντουζ"... Κι αυτή η εμμονή σου ν' αδειάζεις τον κάδο της κουζίνας μετά το πρωινό...

Η Φράνσις κοιτάζει τον κάδο με τα σκουπίδια κάτω από τον πάγκο. Σηκώνεται, τον αδειάζει σε μια σακούλα την οποία στη συνέχεια αφήνει έξω από την πόρτα της εισόδου. Από το τραπέζακι του καθιστικού παίρνει τις σημειώσεις που διάβαζε και τις βάζει πάνω στο σεκρετέρ του Χένρι. Έπειτα πάει στη βιβλιοθήκη με τους φακέλους κι αρχίζει να ψάχνει.

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Ψάχνοντας τις ετικέτες των φακέλων):* Καθημερινές συζητήσεις, εκδρομές, δουλειά, έξοδοι με φίλους, γιορτές, σοβαρές συζητήσεις. Εδώ πρέπει να είμαστε. *(Παίρνει τον φάκελο, τον ανοίγει, ψάχνει, βγάζει από μέσα ένα φύλλο, αφήνει τον φάκελο στο τραπέζι, διαβάξει το φύλλο. Κάποιες από τις φράσεις του φύλλου τις διαβάξει φωναχτά.)* Τίτλος: Η τελευταία μας συζήτηση για παιδί... Μπλα, μπλα, μπλα... εδώ... "Δε μπορούμε ν' αναβάλλουμε συνεχώς αυτή τη συζήτηση"... "Γιατί μου το κάνεις αυτό;"... "Θέλω μόνο να ξέρω τι σκέφτεσαι"... "Εχουμε ξανακάνει αυτή την κουβέντα"... "Τι έχει μεσολαβήσει απ' όταν πρωτογνωριστήκαμε και σχεδιάζαμε οικογένεια;"... "Αν φταίω εγώ, θα κάνω τα πάντα για να το διορθώσω... Μίλα μου όμως... Σε παρακαλώ..."... "Δε φταις εσύ Χένρι"... "Νομίζω πως καταλαβαίνεις ξεκάθαρα αυτό που θέλω να πω. Δε θέλω παιδί και δε θέλω να το ξανασυζητήσουμε. Γίνεται;"... "Γίνεται Ανέτ μου, φυσικά".

Η Φράνσις ξαναβάζει το φύλλο στον φάκελο και στη συνέχεια επιστρέφει τον φάκελο στη βιβλιοθήκη. Κάθεται στον καναπέ, πίνει μια γενναία γουλιά ούισκι, αναστενάζει βαθεία και ξαπλώνει στον καναπέ κολλώντας το βλέμμα της στο ταβάνι. Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 4 [Γκαλερί: Χώρος Αποθήκευσης]

Με αργές-προσεκτικές κινήσεις, ο Χένρι μετακινεί τις αρχειοθήκες και παρατηρεί τους πίνακες που είναι αναρτημένοι σε αυτές. Κρατάει ένα μπλοκ στο οποίο κάθε τόσο σημειώνει. Η Μελίνα στέκεται διακριτικά πίσω του.

ΧΕΝΡΙ: Κλείσαμε τον χώρο;

ΜΕΛΙΝΑ: Ναι. Αλλά ξεφύγαμε δέκα τοις εκατό στον προϋπολογισμό.

ΧΕΝΡΙ: Ας είναι, δεν πειράζει. Φωτισμός;

ΜΕΛΙΝΑ: Είχαμε συμφωνήσει για το Dark Studio. Τακτοποιήθηκε.

ΧΕΝΡΙ: Οχι. Ν' αποφασίσουμε για κορνίζες και ετικέτες. Μην τρέχουμε τελευταία στιγμή.

ΜΕΛΙΝΑ: Να δούμε πρώτα ποιοι πίνακες θα επιλεγούν;

ΧΕΝΡΙ: Ουδέτερες θα είναι οι κορνίζες έτσι κι αλλιώς Μελίνα μου.

ΜΕΛΙΝΑ: Ό,τι πεις.

ΧΕΝΡΙ: Δημοσιογράφοι, μπλόγκερς, κριτικοί... Ποιος τους αναλαμβάνει;

ΜΕΛΙΝΑ: Το γραφείο επικοινωνίας. Και βοηθάω όπου χρειάζεται.

ΧΕΝΡΙ: Μπορώ να μην ασχοληθώ καθόλου μ' αυτούς;

ΜΕΛΙΝΑ: Μόνο στην προς κόνφερανς και στα πάνελ ομιλητών θα είσαι.

ΧΕΝΡΙ (Χαμηλόφωνα): Σκατά.

ΜΕΛΙΝΑ (Με προσποιητή αυστηρότητα.): Σσσςς, πιπέρι... (Ο Χένρι την κοιτάζει και της χαμογελάει.)

ΧΕΝΡΙ: Διαφήμιση; Προσκήσεις;

ΜΕΛΙΝΑ: Το γραφείο επικοινωνίας και η γραμματεία.

ΧΕΝΡΙ: Τέλεια.

ΜΕΛΙΝΑ: Κείμενα καταλόγου και δελτίο τύπου, εσύ.

ΧΕΝΡΙ: Οχι. Ο δικηγόρος επικοινωνήσε με τους συλλέκτες για τα συμφωνητικά;

ΜΕΛΙΝΑ: Σήμερα θα το κάνει.

ΧΕΝΡΙ: Και το πιο σημαντικό Μελίνα μου. Η μεταφορική. Όχι πάλι τους ίδιους μαλάκες. Θα κάνουν χοντρή ζημιά κάποια στιγμή και θα τρέχουμε.

ΜΕΛΙΝΑ: Όχι βέβαια, αστείεέεσαι; Πάνε αυτοί. Έλμεισα με την εταιρεία που μας πρότεινες.

ΧΕΝΡΙ: Μια χαρά.

Ο Χένρι επικεντρώνεται σ' ένα από τα έργα. Η Μελίνα πλησιάζει περισσότερο. Στέκεται σχεδόν δίπλα του.

ΧΕΝΡΙ: Για τον 53, τι λες;

ΜΕΛΙΝΑ *(Παρατηρεί προσεκτικά τον πίνακα.):* Νομίζω πως όχι. *(Κοιτάζει τον Χένρι.)* Έχουμε καλύτερες επιλογές...

ΧΕΝΡΙ: Ναι... Όντως...

ΜΕΛΙΝΑ *(Έχει πάει στη διπλανή αρχειοθήκη. Φέρνει το δάκτυλο στα χείλη της.):* Δες εδώ. *(Του δείχνει.)*

ΧΕΝΡΙ: Ο "Γκριζος Κήπος". *(Μικρή παύση.)* Τον έχεις ακόμα;

ΜΕΛΙΝΑ: Έπρεπε να τον είχες κρατήσει.

ΧΕΝΡΙ: Δε μπορούσα. Η Ανέτ τον μισούσε. Όλος αυτός ο φαιός καμβάς...

ΜΕΛΙΝΑ: Μόνο τα χρώματα από τους καρπούς του δέντρου σπάνε το σκούρο μοτίβο.

ΧΕΝΡΙ: Ναι. Το κλαδί μιας μπολιασμένης λεμονιάς.

ΜΕΛΙΝΑ: Απ' όπου κρέμονται πορτοκάλια και λεμόνια *(Τον παρατηρεί.)*... Κι όμως, υπάρχει κάτι όμορφο σ' αυτήν την εικόνα.

ΧΕΝΡΙ: Μου είχε πει κάποτε πως ο πίνακας είναι τόσο καταθλιπτικός που της θυμίζει εμάς.

ΜΕΛΙΝΑ: Ήταν άρρωστη Χένρι.

ΧΕΝΡΙ: Και πως οι καρποί συμβολίζουν όλα όσα μας λείπουν...

ΜΕΛΙΝΑ *(Περνάει το χέρι της τρυφερά γύρω από τη μέση του.):* Ο συλλέκτης που τον αγόρασε όταν μου τον έδωσες, θέλει να τον πουλήσει. Θα το αναλάβεις; Είναι βασικός χορηγός της έκθεσης.

ΧΕΝΡΙ: Ίσως ξέρω κάποιον που ενδιαφέρεται.

ΜΕΛΙΝΑ: Από τους γνωστούς κύκλους;

ΧΕΝΡΙ: Όχι. Άσε με να κάνω μια κουβέντα μαζί του κι αν δω θετική πρόθεση θα στον φέρω εδώ.

ΜΕΛΙΝΑ: Εντάξει...

ΧΕΝΡΙ *(Της χαμογελάει.):* Αν δεν ενδιαφέρεται, θα βρούμε άλλον τρόπο.

Η Μελίνα γίνεται ακόμα πιο τρυφερή μαζί του. Το ίδιο κι εκείνος. Αγκαλιάζονται.

ΜΕΛΙΝΑ: Μου έλειψες μωρέ...

ΧΕΝΡΙ: Κι εσύ μου έλειψες...

ΜΕΛΙΝΑ *(Τον κρατάει από τα χέρια.):* Ναι καλά! Έτσι σου λείπουν οι άνθρωποι εσένα; Ούτε ένα τηλέφωνο; Τίποτα; Τόσο καιρό; Ούτε μια φορά ν' απαντήσεις σε κλήση μου; Να δεις πως είμαι; Να μου πεις πως είσαι;

ΧΕΝΡΙ: Αφού τα είπαμε μωρέ Μελίνα μου...

Σφίγγει με τις παλάμες της το πρόσωπό του. Τον κοιτάζει στα μάτια με στοργή.

ΜΕΛΙΝΑ: Έχε χάρη... Μόνο αυτό σου λέω... Έχε χάρη που ξέρω τι πέρασες και ξέρω πως το πέρασες. Αυτός είναι ο μόνος λόγος που σε συγχωρώ. Να το θυμάσαι αυτό. *(Ο Χένρι ανεβοκατεβάζει το κεφάλι του απολογητικά.)* Φοβήθηκα πολύ για σένα... Δεν ήμουν βέβαιη ότι θα επιβίωνες απ' όλο αυτό. Όχι χωρίς κόστος.

ΧΕΝΡΙ: Πάντα υπάρχει κόστος.

ΜΕΛΙΝΑ: Χάρηκα που σε είδα εκείνο το βράδι με συντροφιά. Κι ως κατάλαβα πως δεν αισθάνθηκες άνετα όταν μας σύστησες. Φράνσις, την έλεγαν, σωστά;

ΧΕΝΡΙ *(Κάπως συννεσταλμένα.):* Σωστά.

ΜΕΛΙΝΑ: Ξέρω πόσο αγαπούσες την Ανέτ.

ΧΕΝΡΙ *(Με βλέμμα στραμμένο επάνω της και φωνή αργή, καθαρή.):* Ακόμα την αγαπάω, Μελίνα.

ΜΕΛΙΝΑ *(Τον παρατηρεί διερευνητικά.):* Το ξέρω. Πρέπει όμως να γυρίσεις σελίδα.

ΧΕΝΡΙ *(Με κάποια απογοήτευση):* Προσπαθώ. Με τον τρόπο μου. Έτσι νομίζω...

Ο Χένρι χαμηλώνει το κεφάλι. Η Μελίνα παίρνει το βλέμμα της από πάνω του κι αρχίζει να κινείται αργά, προς την αντίθετη από εκείνον πλευρά.

ΜΕΛΙΝΑ: Έχουμε συναντηθεί με τη Φράνσις κι άλλη μια φορά, έτσι δεν είναι; Στη Zoe's Pub, αν θυμάμαι καλά...

ΧΕΝΡΙ: Ναι, σωστά. *(Γιάυση.)* Ήταν κι ο Στέφαν στην παρέα σου εκείνο το βράδι.

ΜΕΛΙΝΑ *(Γυρίζει προς το μέρος του.):* Νομίζω πως ναι.

ΧΕΝΡΙ: Η Ανέτ τον αντιπαθούσε.

ΜΕΛΙΝΑ: Δεν είναι αλήθεια αυτό.

ΧΕΝΡΙ: Η στάση και η συμπεριφορά της αυτό έδειχνε. Ιδίως το τελευταίο διάστημα.

ΜΕΛΙΝΑ: Απλά ήταν επιφυλακτική μαζί του.

ΧΕΝΡΙ: Εγώ θα έλεγα απόμακρη.

ΜΕΛΙΝΑ: Ίσως να την είχες προκαταβάλει αρνητικά. Δε συμπαθούσες ιδιαίτερα τον Στέφαν.

ΧΕΝΡΙ: Πάντως, δεν περίμενα να διατηρείτε επαφές. Είχατε χωρίσει άσχημα.

ΜΕΛΙΝΑ: ...Είμαστε μαζί. Εδώ και μερικούς μήνες.

ΧΕΝΡΙ: Ωωω! Μετά από τόσα χρόνια ε;

ΜΕΛΙΝΑ (*Ανασηκώνει τους ώμους της.*): Ο καιρός λειαίνει τα συναισθήματα Χένρι. Και τη μνήμη, επίσης.

ΧΕΝΡΙ: Ελπίζω τα πράγματα να πηγαίνουν καλά τώρα.

ΜΕΛΙΝΑ (*Με υποψία χαμόγελου.*): Θα δείξει.

(*Γιάυση.*)

ΧΕΝΡΙ (*Γιάει κοντά της.*): Λοιπόν, άκου... Το βράδι του Σαββάτου έχουμε κάτι σαν μικρή γιορτή. Δηλαδή μη φανταστείς. Εγώ κι η Φράνσις θα είμαστε. Πάρε τον Στέφαν κι ελάτε. Θα περάσουμε τέλεια. Όπως τότε... Θυμάσαι; Εκτός κι αν έχετε κανονίσει...

ΜΕΛΙΝΑ (*Σκέφτεται*): Δεν έχουμε, όχι. (*Αποφασιστικά.*) Ξέρεις κάτι; Δεχόμαστε την πρόσκληση!

ΧΕΝΡΙ: Λοιπόν, έκλεισε! (*Την αγκαλιάζει.*) Φτιάξε εκείνη την υπέροχη σοκολατόπιτα που λάτρευε η Ανέτ.

ΜΕΛΙΝΑ: Θ' αρέσει στη Φράνσις;

ΧΕΝΡΙ (*Άνευρα, σχεδόν μηχανικά.*): Φυσικά. Τη λατρεύει. Θα τη λατρέψει.

ΜΕΛΙΝΑ: Το σημειώνω λοιπόν! (*Κινείται προς τη βιβλιοθήκη. Δείχνει στον Χένρι τους φακέλους.*) Θα χρειαστείς τ' αρχεία για τα κείμενα του καταλόγου.

ΧΕΝΡΙ: Ωχ ναι! Άλλη μέρα όμως. Πάω αλλού μετά.

ΜΕΛΙΝΑ: Θα στα φέρει ο Στέφαν στο σπίτι μία απ' αυτές τις μέρες.

ΧΕΝΡΙ: Σίγουρα μπορεί;

ΜΕΛΙΝΑ: Κανένα πρόβλημα.

ΧΕΝΡΙ: Οκ.

Ήχος μηνύματος από κινητό.

ΜΕΛΙΝΑ: Το δικό μου είναι... Sorry. (*Βγάζει το κινητό της και διαβάζει το μήνυμα.*) Χένρι μου πρέπει ν' ανέβω.

ΧΕΝΡΙ (Την κοιτάζει γλυκά και της χαμογελάει.): Φυσικά... (Τον πλησιάζει. Αγκαλιάζονται.)

ΜΕΛΙΝΑ (Δείχνοντάς τον με το δάκτυλο.): Το Σάββατο, ναι;

Ο Χένρι κουνάει το κεφάλι καταφατικά. Η Μελίνα φεύγει. Ο Χένρι συνεχίζει για λίγη ώρα ν' ασχολείται με το υλικό της βιβλιοθήκης. Στη συνέχεια τακτοποιεί τους φακέλους κι ενεργοποιεί τον συναγερμό. Βγαίνει από την αποθήκη σβήνοντας το φως. Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 5 [Οικία: Ενιαίος Χώρος Καθιστικού- Κουζίνας]

Ο Χένρι κάθεται στην πολυθρόνα του σαλονιού. Φοράει πιτζάμες. Στο τραπέζι μπροστά του υπάρχουν απλωμένα χαρτιά. Διαβάζει το ένα, μετά το άλλο, γράφει, σβήνει. Η Φράνσις, που είναι επίσης ντυμένη με ρούχα σπιτιού, τακτοποιεί διάφορα πράγματα και κάνει δουλειές στον πάγκο της κουζίνας. Οι δυο τους αναπαριστούν τον διάλογο που είχε ο Χένρι με την Ανέτ, κατά τις ετοιμασίες της γιορτής των τελευταίων γενεθλίων της.

ΧΕΝΡΙ: Μωρό μου, δε χρειάζεται να φτιάξεις γλυκό.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Αφού θέλω!

ΧΕΝΡΙ: Μα η Μελίνα θα φέρει σοκολατόπιτα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Η περίφημη σοκολατόπιτα των Νιούμαν!

ΧΕΝΡΙ: Πρόκειται για οικογενειακή συνταγή.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Της είπες να μη βάλει πορτοκάλι;

ΧΕΝΡΙ: Πως σου ήρθε... Η Μελίνα το ξέρει, δε βάζει πορτοκάλι στη σοκολατόπιτα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Κατάλαβα... Δεν της είπες τίποτα.

ΧΕΝΡΙ: Δεν υπάρχει λόγος.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Αυτό θα το δούμε.

ΧΕΝΡΙ: Επιστρέφοντας θα πάω για ψώνια. Θέλουμε κάτι για το Σάββατο;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Έχω πάρει τα περισσότερα αγάπη μου.

ΧΕΝΡΙ: Κιόλας; Τι θησαυρός είσαι 'σου!

ΦΡΑΝΣΙΣ: Θα φέρεις όμως οπωσδήποτε κρασί.

ΧΕΝΡΙ: Οχι.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μπόλικο.

ΧΕΝΡΙ: Ροζέ;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ροζέ, κόκκινο... λευκό για τον Στέφαν.

ΧΕΝΡΙ: Εντάξει μωρό μου.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Από δύο μπουκάλια.

ΧΕΝΡΙ (*Χαμηλώνει τη φωνή του.*): Θα φτάσουν τον Στέφαν δύο μπουκάλια;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Σε άκουσα.

ΧΕΝΡΙ (*Στον ίδιο τόνο.*): Μήπως να 'παιρνα μια νταμιτζάνα κρασί χύμα γι' αυτόν; Δε φημίζεται για τα εκλεπτυσμένα γούστα του.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Σε άκουσα είπα!

ΧΕΝΡΙ (*Η φωνή του επανέρχεται στον προηγούμενο τόνο της.*): Συγγνώμη μωρό μου αλλά έτσι είναι.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Γίνεσαι άδικος.

ΧΕΝΡΙ: Δηλαδή, πιστεύεις ότι ο Στέφαν έχει γούστο;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δε λες και κακόγουστη την επιλογή του να είναι με τη Μελίνα.

ΧΕΝΡΙ: Αν εννοείς, με την τσέπη της Μελίνας, σίγουρα όχι!

ΦΡΑΝΣΙΣ: Τώρα γίνεσαι πικρόχολος.

ΧΕΝΡΙ: Αμφιβάλλεις για τις προθέσεις του;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Η Μελίνα είναι μια θεά. Μου είναι δύσκολο να πιστέψω ότι το αρχικό κίνητρο του Στέφαν ήταν η τσέπη της Μελίνας.

ΧΕΝΡΙ: Δε διαφωνούμε μωρό μου. Όλοι ξέρουμε ότι δίνει προτεραιότητα στο πουλί του. Τα υπόλοιπα ακολουθούν...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Είσαι απίστευτος.

ΧΕΝΡΙ: Χωρίς να υποτιμάει βέβαια τα υπόλοιπα πρακτικά ζητήματα. Το τερπνόν μετά του ωφελίμου.

ΦΡΑΝΣΙΣ (*Με αυστηρό ύφος.*): Χένρι κόφ' το εντάξει; Είναι ενοχλητικό!

ΧΕΝΡΙ: Μα δεν είπα τίποτα...

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Στο ίδιο αυστηρό ύφος.):* Είπα κόφ' το! Μην το συνεχίζεις! Αυτό που κάνεις υποτιμάει τη Μελίνα!

Παύση.

ΧΕΝΡΙ: Με συγχωρείς...

Παύση.

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Αρχικά σε αυστηρό τόνο, στη συνέχεια μαλακώνει.):* Πάρε και τυριά από το ντελικατέσεν όπως θα 'ρχεσαι. Ξέρεις, τα γνωστά.

ΧΕΝΡΙ: Φυσικά μωρό μου.

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Με αγανάκτηση.):* Κι αυτή η ανυπόφορη μυρωδιά απ' το πρωί...

ΧΕΝΡΙ *(Απότομα. Υψώνει τη φωνή του.):* Κλάδεψε τη λεμονιά ο μαλάκας δίπλα.

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Πιάνει το κεφάλι της.):* Χένρι σε παρακαλώ... Το κεφάλι μου... Πάει να σπάσει.

ΧΕΝΡΙ *(Απότομα αλλά κατεβάζει τον τόνο της φωνής του.):* Δε φτάνει που αυτή την εποχή ανθίζει και δε μπορούμε ν' ανασάνουμε, *(Υψώνει ελαφριά τον τόνο της φωνής του.)* την κλάδεψε κιόλας! Ο μαλάκας! Θα περιλούσω κι αυτόν και τη βρωμερή λεμονιά του με ραουντάπ κάποια μέρα, να μου το θυμάσαι!

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δεν αισθάνομαι καλά, ζαλίζομαι.

ΧΕΝΡΙ *(Κοιτάζει προς το μέρος της, με έγνοια.):* Είναι αδυναμία κορίτσι μου, δουλεύεις πολύ, πρέπει να ξεκουράζεσαι περισσότερο.

Παύση.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Χένρι...

ΧΕΝΡΙ: Κούραση είναι κορίτσι μου. Ξεκούραση χρειάζεσαι.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Τόσο καιρό... Κάνεις σαν να μη συμβαίνει τίποτα...

ΧΕΝΡΙ: Δε θέλω να σε φορτίζω...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μοιάζεις να μην ενδιαφέρεσαι...

ΧΕΝΡΙ: Ξέρεις πόσο σε νοιάζομαι...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Αρνείσαι πεισματικά να με ρωτήσεις τι συμβαίνει. Ενώ γνωρίζεις τα ραντεβού με τους γιατρούς, τις εξετάσεις που κάνω...

ΧΕΝΡΙ: Φοβάμαι Ανέτ μου...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Είμαι άρρωστη Χένρι.

ΧΕΝΡΙ: Τι λες;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Είμαι άρρωστη. Δε μένει πολύς καιρός...

Ο Χένρι την κοιτάζει σχεδόν τρομοκρατημένος. Μοιάζει έτοιμος να καταρρεύσει.

ΧΕΝΡΙ: Ανέτ μου, τι λες; Πες μου πως δεν είναι αλήθεια, σε παρακαλώ... Πες μου πως με δοκιμάζεις για να δεις αν σ' αγαπάω... Δε μπορεί να μου το κάνεις αυτό... Δε θα μου έλεγες κάτι τόσο σοβαρό την ημέρα των γενεθλίων σου... *(Σέρνεται στα γόνατα κλαίγοντας και πλησιάζει τη Φράνσις.)* Πες μου πως δεν είναι αλήθεια... Σε παρακαλώ... Σε παρακαλώ... Σε παρακαλώ... Σε παρακαλώ Ανέτ μου... *(Φτάνοντας, αγκαλιάζει τα πόδια της και συνεχίζει να κλαίει απαρηγόρητος.)*

ΦΡΑΝΣΙΣ: Σ' αγαπώ Χένρι...

ΧΕΝΡΙ: *(Κλαίγοντας.)* Κι εγώ σ' αγαπώ Ανέτ μου...

Ξαφνικά ο Χένρι -σαν να μετάνιωσε την τελευταία του φράση- τινάζεται αφήνοντας τα πόδια της Φράνσις και βρίσκεται ανάσκελα στο έδαφος στηριζόμενος στις παλάμες του και με τα γόνατα λυγισμένα.

ΧΕΝΡΙ: Όχι, όχι, όχι! Δεν υπάρχει αυτό γραμμένο! Γιατί άλλαξες το κείμενο Φράνσις; Γιατί το έκανες αυτό; *(Όπως είναι στο έδαφος φεύγει ακόμα μακρύτερα από τη Φράνσις. Μπουσουλώνοντας σχεδόν, στοιβάζεται καταχωνιασμένος στη γωνία της βιβλιοθήκης και τυλίγει τα χέρια γύρω από τα μαζεμένα του πόδια.)* *(Σχεδόν παραιτημένος.)* Γιατί Φράνσις; Γιατί μου το έκανες; Γιατί; *(Χαμηλώνει το βλέμμα.)*

ΦΡΑΝΣΙΣ: Συγγνώμη Χένρι μου. Έτσι ένιωσα.

ΧΕΝΡΙ: Ήταν εκτός κειμένου Φράνσις...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Το ξέρω... Συγγνώμη.

ΧΕΝΡΙ: Η Ανέτ... Εκείνη τη μέρα... *(Με φωνή που μόλις βγαίνει.)* Δε μου είπε πως μ' αγαπάει...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Το έκανε για να μην πληγωθείς περισσότερο Χένρι μου...

ΧΕΝΡΙ: Ήταν εκτός κειμένου Φράνσις... Δεν προσθέτουμε στις σημειώσεις τίποτα... Το έχουμε συζητήσει αυτό Φράνσις. Δεν το κάνουμε ποτέ. Ποτέ... Ποτέ... Ποτέ γαμώτο...

Μεγάλη Παύση.

Ο Χένρι σηκώνεται. Δείχνει συντετριμμένος. Μαζεύει τις σημειώσεις από το σαλονάκι του τραπεζιού κι έπειτα από τον πάγκο της κουζίνας. Η Φράνσις τον παρακολουθεί. Καθώς περνάει από δίπλα της πηγαίνει να τον αγγίξει. Εκείνος την αποφεύγει. Τοποθετεί τις σημειώσεις στους φακέλους, τους οποίους έπειτα τακτοποιεί στη βιβλιοθήκη. Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 6 [Οικία: Ενιαίος Χώρος Καθιστικού- Κουζίνας]

Σκοτάδι. Ακούγονται φωνές.

ΧΕΝΡΙ (Ο.Σ.): Τι;... Τι δεν έχω;... Ποιο δικαίωμα; Να το κόψω;... Ενώ εσύ μπορείς να φυτεύεις δέντρα όπου θέλεις;... Τι είναι;... Κήπος σου;... Μα το δέντρο έχει μπει όλο στην αυλή μου! Δεν είναι στον κήπο σου!... Σου έχω πει τόσες φορές να το κλαδέψεις και δε σου καίγεται καρφι! Τη στιγμή που ξέρεις πως υπάρχει και θέμα υγείας!... Τι να σου πω καημένε! Ντρέπομαι για λογαριασμό σου... Εγώ είμαι ψυχαναγκαστικός;... Κι εσύ είσαι ανάγωγος!

Ανάβουν τα φώτα. Ο Χένρι εμφανίζεται στη σκηνή από την κεντρική είσοδο του διαμερίσματος, εκνευρισμένος. Με την πόρτα ανοιχτή είναι στραμμένος προς τα έξω και εξακολουθεί να διαπληκτίζεται και να φωνάζει.

ΧΕΝΡΙ: Ναι ρε ανάγωγος! Κι αναίσθητος! Το μόνο που σ' ενδιαφέρει είναι ο εαυτούλης σου και πως θα κάνεις τη δουλίτσα σου! Σκασίλα σου για τους άλλους!... Αν το σκέφτηκα καλά;... Πολύ καλά το σκέφτηκα! Η μάλλον, δεν το σκέφτηκα καθόλου! Πήρα το πριόνι κι ό,τι εξείχε το έκοψα! Και στο εξής ό,τι μπαίνει στην αυλή μου θα το κόβω, θα το καίω, θα το σαπίζω, ό,τι θέλω θα το κάνω, κατάλαβες;... Να πας στην αστυνομία!... Σε προκαλώ να πας! Να είσαι όμως έτοιμος για αγωγή μετά! Για να μάθεις να σέβεσαι την υγεία των γειτόνων σου!... Όπως το άκουσες!... Τέλος η συζήτηση μαζί σου!... Τέλος! Μίλα μόνος σου! *(Κλείνει με δύναμη την πόρτα. Ξεδίνοντας.)* Άει στο διάολο! Άει στο διάολο! Άει στο διάολο!

Ο Χένρι με νευρικές και απότομες κινήσεις αφήνει το σακίδιό του δίπλα στην πόρτα. Βγάζει το σακάκι του, λύνει την γραβάτα του, τα πετάει και τα δύο στον καναπέ. Ξεκουμπώνει τα πρώτα κουμπιά του πουκαμίσου του και πηγαίνει στο μικρό μπαρ, στην κουζίνα. Βάζει ποτό. Το πίνει μονορούφι. Ξαναβάζει, το πίνει με τον ίδιο τρόπο. Στο τρίτο γέμισμα, πίνει μια μικρότερη γουλιά, παίρνει το ποτήρι και πηγαίνει στον καναπέ. Κάθεται. Παίρνει μερικές ανάσες και σιγά σιγά δείχνει ν' αρχίζει να ηρεμεί.

ΧΕΝΡΙ (Πιο ήρεμος.): Μαλάκα, ε μαλάκα... Καραγκιόζη...

Σταδιακά αρχίζει να επανέρχεται. Χαμογελάει. Πίνει αργά, μικρές γουλιές απ' το ποτήρι. Χτυπάει το κουδούνι. Ξαφριάζεται. Για κλάσματα δευτερολέπτου φαίνεται να σκέφτεται. Αφήνει το ποτήρι. Σηκώνεται αποφασιστικά για ν' ανοίξει.

ΧΕΝΡΙ (Μιλώντας χαμηλόφωνα, προς εαυτό του.): Έχει γούστο... Για τόλμα και θα δεις τι θα γίνει... (Ανοίγει την πόρτα απότομα. Εμφανίζεται ο Στέφαν, φορτωμένος με φακέλους που φτάνουν σχεδόν μέχρι το πρόσωπό του. Ο Χένρι μαλακώνει.) Στέφαν! Πέρασε...

ΣΤΕΦΑΝ (Προσπαθώντας να εμφανίσει το πρόσωπό του ανάμεσα από τους φακέλους.): Γεια σου Χένρι!

ΧΕΝΡΙ: Ω, κάτσε να σε βοηθήσω... (Πάει να πάρει κάποιους φακέλους αλλά τελικά δεν κάνει τίποτα γιατί φοβάται πως αν κουνήσει κάποιον θα πέσουν οι άλλοι.)

ΣΤΕΦΑΝ: Εντάξει είμαι! Όλα υπό έλεγχο! Πες μου μόνο που να τους αφήσω.

ΧΕΝΡΙ: Έλα από 'δω. (Προσπαθώντας να έχει οπτική επαφή μαζί του, τον οδηγεί στον καναπέ.) Άσ' τους στο μαξιλάρι. (Ο Στέφαν αφήνει τους φακέλους πάνω στον καναπέ. Ο Χένρι είναι σ' επιφυλακή για να μην πέσει κάποιος φάκελος στο πάτωμα.)

ΣΤΕΦΑΝ: (Με ανακούφιση.) Ουφ! Τι τα κάνετε όλα αυτά; Από τη Μελίνα... Ξέρεις, μου είπε.

ΧΕΝΡΙ: Δε χρειάζόταν να μπεις στον κόπο. Θα περνούσα εγώ κάποια στιγμή.

ΣΤΕΦΑΝ: Είχα κι άλλες δουλειές τριγύρω. Δεν υπάρχει θέμα.

Ο Στέφαν προτείνει το χέρι του στον Χένρι. Χαιρετιούνται.

ΣΤΕΦΑΝ: Χρόνια και ζαμάνια!

ΧΕΝΡΙ: Πράγματι... (Λίγο αμήχανα.) Θα πιεις κάτι; Να σου κάνω καφέ; Τσάι;

Ο Στέφαν δείχνει το ποτήρι με το ποτό στο τραπέζακι του σαλονιού.

ΣΤΕΦΑΝ: Λίγο ουσιακάκι. Έτσι για την παρέα. Σκέτο. (Παύση.) Ήμουν απ' έξω στο περιστατικό πριν. Περίμενα να ηρεμήσουν λίγο τα πράγματα. Είχα όμως και το νου μου γιατί κάποια στιγμή φοβήθηκα μην ξεφύγει η κατάσταση.

ΧΕΝΡΙ (*Ενώ ετοιμάζει το ποτό του Στέφαν.*): Είναι κοντά χρόνος που του έχω πει να κλαδέψει τη λεμονιά.

ΣΤΕΦΑΝ: Οι γείτονες είναι λαχείο. Αν είσαι άτυχος την έβαφες.

ΧΕΝΡΙ: Μη συζητάς.

ΣΤΕΦΑΝ: Στο συγκρότημα της Μελίνας υπάρχει ένας τύπος που τον φωνάζουν, "ο διαχειριστής". Κανείς δεν ξέρει τ' όνομά του. Μάλιστα, αμφιβάλλω εάν είναι πάντοτε και το ίδιο πρόσωπο. Τέλος πάντων, τους στέλνει η εταιρεία που έχει αναλάβει τη διαχείριση και κάνουν ό,τι αγγαρεία μπορείς να φανταστείς. Κι αν γίνει κάτι οι ιδιοκτήτες ξεσπούν πάνω τους. Έτσι αποφεύγονται οι τσακωμοί μεταξύ γειτόνων.

ΧΕΝΡΙ: Εδώ πρέπει για όλα να φροντίζουμε εμείς. (*Ο Χένρι του δίνει το ποτήρι με το ουίσκι.*)

ΣΤΕΦΑΝ: Έτσι είναι. (*Πίνει μια γουλιά ουίσκι.*) Μμμ... Ωραίο! (*Σηκώνει το ποτήρι και κοιτάζει το χρώμα του ποτού.*) Ακριβό φαίνεται.

ΧΕΝΡΙ: Όχι και τόσο. Μου το έδωσε ένας πελάτης.

ΣΤΕΦΑΝ: Η Μελίνα χάρηκε. Με το κορίτσι εννοώ.

ΧΕΝΡΙ: Τη Φράνσις.

ΣΤΕΦΑΝ: Τη Φράνσις, ναι. Σ' αγαπάει να ξέρεις. Καταλαβαίνεις πως το λέω.

ΧΕΝΡΙ (*Μ' ένα ελαφρύ μειδίαμα.*): Ναι καταλαβαίνω, φυσικά.

ΣΤΕΦΑΝ: Αν την αγνοούσε άλλος έτσι με τα τηλέφωνα, δε θα είχε καμία τύχη μαζί της μετά.

ΧΕΝΡΙ: Το ξέρω. Εσύ με τη Μελίνα; Όλα καλά;

ΣΤΕΦΑΝ (*Κάνοντας κάποιους μορφασμούς αβεβαιότητας.*): Ξέρεις τώρα. Η Μελίνα μπορεί να γίνει απίστευτα ασφυκτική. Βέβαια δε λέω. Έκανα κι εγώ λάθη και της έδωσα δικαιώματα. Όμως, όπως και να το κάνεις η φύση του άντρα είναι κάπως άστατη. Ζήτησα συγγνώμη, έπεσα στα πόδια της, με δέχτηκε πίσω. Φαίνεται

όμως να μην της αρκεί αυτό. Απαιτεί να της δίνω αναφορά για οτιδήποτε...
Θέλει να ελέγχει τα πάντα.

ΧΕΝΡΙ: Ίσως χρειάζεται τον χρόνο της.

ΣΤΕΦΑΝ: Δε σου κρύβω πως κάποιες φορές σκέφτομαι αν τελικά αξίζει όλο αυτό. Δε μου λείπουν ούτε οι επιτυχίες στις γυναίκες ούτε η όρεξη να τις κυνηγήσω. Και μιλάμε για πιτσιρίκες τώρα, έτσι; Όχι για σαράντα φεύγα... *(Ο τόνος γίνεται πιο προσωπικός.)* Χένρι, ξέρω τη σχέση σας με τη Μελίνα αλλά ό,τι σου λέω θέλω να το θεωρείς εμπιστευτικό. Στο κάτω κάτω, μεταξύ αντρών υπάρχει μια άτυπη ομερτά έτσι δεν είναι;

ΧΕΝΡΙ: Μην ανησυχείς Στέφαν, εννοείται...

ΣΤΕΦΑΝ: Να, πριν φύγω είχαμε πάλι σιγή... Σ' άρχισα όμως με τα δικά μας και σε πήρα μονόθερμα. Πες μου για τη Φράνσις.

ΧΕΝΡΙ: Γιατί δεν κάθεται να φάμε και να τη γνωρίσεις κιόλας; Όπου να 'ναι θα 'ρθει.

ΣΤΕΦΑΝ: Ωραία θα ήταν... Έχω όμως να πάω κι αλλού για δουλειές της Μελίνας. Κι αν αργήσω να επιστρέψω το μεσημέρι, καταλαβαίνεις τι θα γίνει. *(Γελάει. Πίνει μια γενναία γουλιά αδειάζοντας όλο το ποτήρι με το ουίσκι.)*

ΧΕΝΡΙ *(Χαμογελάει ευγενικά):* Εντάξει τότε... Ευχαριστώ για τους φακέλους.

ΣΤΕΦΑΝ: Κανένα πρόβλημα. Θα τα πούμε το Σάββατο έτσι κι αλλιώς.

ΧΕΝΡΙ: Οκ.

Ο Χένρι πάει μαζί του μέχρι την πόρτα της εισόδου. Χαιρετιούνται. Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 7 [Οικία: Ενιαίος Χώρος Καθιστικού- Κουζίνας]

Σκοτάδι. Σε αυξανόμενη ένταση, ακούγεται το "Sway" με τον Dean Martin.

ΦΡΑΝΣΙΣ (*Τραγουδώντας στον ρυθμό του κομματιού.*): Σήκω ξενέρωτε!

ΧΕΝΡΙ (*Διαμαρτυρόμενος νωθρά.*): Ωωωω Φράνσις! Αφού δεν το 'χω με τον χορό!

ΦΡΑΝΣΙΣ (*Συνεχίζει να τραγουδάει στον ρυθμό του κομματιού.*): Μια χαρά το 'χεις! Σήκω! Πάμε! Λίγη αυτοπεποίθηση! Έτσι... Έτσι... Ναι... Μπράβο! Μπράβο!

Ανάβουν τα φώτα. Η Φράνσις καθοδηγεί τον Χένρι στον ρυθμό του κομματιού. Εκείνος αρχίζει ν' απελευθερώνεται και οι χορογραφικοί του αυτοσχεδιασμοί αποκτούν μια αξιοθαύμαστη συνέπεια. Στο τέλος του κομματιού η Φράνσις κλείνει τη μουσική από το τάμπλετ. Εξουθενωμένοι, βουλιάζουν και οι δύο στον καναπέ του καθιστικού.

ΧΕΝΡΙ (*Λαχανιασμένος.*): Πω πω! Τι ήταν αυτό! Πέθανα...

ΦΡΑΝΣΙΣ (*Λαχανιασμένη.*): Τέλειο ήταν!

ΧΕΝΡΙ (*Λιγότερο λαχανιασμένος.*): Μα πως σου ήρθε έτσι ξαφνικά, μου λες;

ΦΡΑΝΣΙΣ (*Η αναπνοή της έχει σχεδόν επανέλθει.*): Αγάπη μου, είχαμε ανάγκη να εκτονωθούμε, δε συμφωνείς;

ΧΕΝΡΙ: Ω ναι! Ήταν απίστευτα!

ΦΡΑΝΣΙΣ: Σου έχω και κάτι άλλο...

ΧΕΝΡΙ (*Την κοιτάζει με περιέργεια*): Για πες...

Η Φράνσις σηκώνεται και πάει προς τη βιβλιοθήκη. Διατρέχει με το δάχτυλο τις ετικέτες των φακέλων, τραβάει έναν έξω, τον ανοίγει και βγάζει από μέσα ένα αρχείο. Το σηκώνει ψηλά δείχνοντάς το στον Χένρι.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μάντεψε!

ΧΕΝΡΙ: Τι σκαρώνεις πάλι εσύ... Λίγη βοήθεια;

ΦΡΑΝΣΙΣ (*Κουνάει αρνητικά το κεφάλι.*): Μόνος σου...

ΧΕΝΡΙ *(Ανακάθεται στον καναπέ και σοβαρεύει.):* Οκ. Λοιπόν... Το αρχείο είναι απ' τον ακριανό φάκελο. Αφορά κάτι σημαντικό... *(Η Φράνσις επιβεβαιώνει με μια κίνηση του κεφαλιού της.)* Σκέφτομαι κάτι... *(Η Φράνσις κουνάει καταφατικά το κεφάλι πολλές φορές. Είναι κάτι μεταξύ παρότρυνσης κι επιβεβαίωσης. Η φωνή του Χένρι "σπάει".)* Η συζήτηση... για παιδί;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ναι Χένρι μου... Αν δε θες/

ΧΕΝΡΙ: /Θέλω. Πολύ. Απλά, δεν το περίμενα.

Παύση.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Φαντάστηκα πως θα χαιρόσουν.

ΧΕΝΡΙ: Χαίρομαι... *(Η Φράνσις αφήνει το χαρτί στο σεκρετέρ και τον πλησιάζει. Γονατίζει μπροστά του και κερδίζει το βλέμμα του.)* Αλήθεια. *(Τον χαϊδεύει στο πρόσωπο, χαμογελώντας του.)*

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ήθελα να σου κάνω έκπληξη.

ΧΕΝΡΙ: Σ' εκείνη... Θα είχε γενέθλια σήμερα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Σ' εκείνη... Ό,τι θες.

Παύση. Προετοιμάζονται ψυχολογικά και παίρνουν θέσεις για την αναπαράσταση του τελευταίου διαλόγου που είχαν ο Χένρι με την Ανέτ, σχετικά με την απόκτηση παιδιού.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μου 'χες πει πως θες να μιλήσουμε.

ΧΕΝΡΙ: Ναι. Μη θυμώσεις...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Τι είναι;

ΧΕΝΡΙ: Ξέρεις...

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Με αγανάκτηση και μια δόση παραίτησης.):* Πάλι τα ίδια μωρέ Χένρι;

ΧΕΝΡΙ: Δε μπορεί να μένει σ' εικρεμότητα αυτή τη συζήτηση.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Και πρέπει να γίνει τώρα;

ΧΕΝΡΙ: Αν δε γίνει τώρα, δε θα γίνει ποτέ. Το ξέρεις.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Γιατί μου το κάνεις αυτό;

ΧΕΝΡΙ: Θέλω μόνο να ξέρω τι σκέφτεσαι.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Έχουμε ξανακάνει αυτή την κουβέντα.

ΧΕΝΡΙ: Έχει αλλάξει κάτι από τότε;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Κι αν έχει;

ΧΕΝΡΙ: Πες το μου. Πες το μου Ανέτ. Πες μου τι έχει μεσολαβήσει από τότε που πρωτογνωριστήκαμε και σχεδιάζαμε οικογένεια... Αν φταίω εγώ, θα κάνω τα πάντα για να επανορθώσω. Μίλα μου όμως. Σε παρακαλώ...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Εσύ θες παιδί Χένρι;

ΧΕΝΡΙ: Θέλω ό,τι θες εσύ αγάπη μου. Δεν αντέχω όμως να είμαι η αιτία της μεταστροφής σου...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δεν έχεις καμία ευθύνη Χένρι. Για τίποτα. Νομίζω... Νομίζω... *(Η Φράνσις προσπαθεί να ολοκληρώσει την πρόταση αλλά δε μπορεί. Απομακρύνεται από τον Χένρι. Κατευθύνεται προς τον πάγκο της κουζίνας. Με την πλάτη γυρισμένη προς τον Χένρι, στηρίζεται με τις παλάμες της στον πάγκο και μένει σκεπτική.)*

ΧΕΝΡΙ *(Ενώ παρακολουθεί αμήχανα τη Φράνσις):* ...Νομίζω πως καταλαβαίνεις ξεκάθαρα αυτό που θέλω να πω. Δε θέλω παιδί και δε θέλω να το ξανασυζητήσουμε. Γίνεται; *(Γιάυση)* Δεν πειράζει Φράνσις. Κι εγώ πολλές φορές ξεχνάω αυτά που ο ίδιος έχω γράψει. Απίστευτο δεν είναι;

Η Φράνσις γυρίζει απότομα και κατευθύνεται προς τον Χένρι. Στέκεται μπροστά του και τον κοιτάζει στα μάτια.

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Αποφασιστικά):* Νομίζω πως καταλαβαίνεις ξεκάθαρα αυτό που θέλω να σου πω. Θέλω παιδί μαζί σου και δε θέλω να το ξανασυζητήσουμε. Γίνεται;

ΧΕΝΡΙ: Όχι... Δε θέλω, λέει το κείμενο, Φράνσις... *(Η Φράνσις παραμένει στη θέση της, χωρίς να παίρνει το βλέμμα της από τον Χένρι.)* Μια στιγμή... Φράνσις τι πας να κάνεις; *(Δείχνοντάς την.)* Είναι... Είναι η δεύτερη φορά που το επιχειρείς... *(Η Φράνσις γυρίζει την πλάτη στον Χένρι και κατευθύνεται αργά -χωρίς συγκεκριμένο*

προορισμό- προς το βάθος του δωματίου. Είναι βυθισμένη στις σκέψεις της. Ο Χένρι την ακολουθεί.) Τα έχουμε πει Φράνσις... Δεν επιτρέπεται να βγαίνουμε εκτός κειμένου... *(Η μη αντίδραση της Φράνσις φαίνεται να πυροδοτεί τον θυμό του Χένρι. Πιο έντονα.)* Δεν το πιστεύω! Προσβάλλεις τη μνήμη της με τον πιο φτηνό και δόλιο τρόπο! Όλο αυτό ήταν προσχεδιασμένο έτσι; Παραδέξου το Φράνσις, το είχες προσχεδιάσει! Είμαι σίγουρος ότι αυτή η στιγμή στριφογύριζε στο μυαλό σου εδώ και καιρό!

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Πολύ ήπια.)*: Ηρέμησε Χένρι...

ΧΕΝΡΙ *(Ξαφνιασμένος.)*: Τι;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Τίποτα δεν ήταν προσχεδιασμένο.

ΧΕΝΡΙ: Φράνσις, υπάρχει μια συμφωνία...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Το ξέρω.

ΧΕΝΡΙ: Δε μπορείς να την υπονομεύεις συνεχώς! Είναι αδιανόητο αυτό που έκανες!

ΦΡΑΝΣΙΣ: Λυπάμαι Χένρι.

ΧΕΝΡΙ: Περιμένω κάτι παραπάνω από ένα λυπάμαι Φράνσις!

ΦΡΑΝΣΙΣ: Προς το παρόν δε μπορείς να πάρεις κάτι παραπάνω απ' αυτό Χένρι.

ΧΕΝΡΙ: Δε σε πιστεύω! Αλλοιώνεις τα λόγια της! Τη χρησιμοποιείς για να προωθήσεις τους σκοπούς σου! Προσπαθείς μέσα από εκείνη να με χειραγωγήσεις! Θες να με κομματιάσεις, να με διαλύσεις! Κι απ' ότι φαίνεται δεν έχεις κανέναν ενδιασμό να κάνεις ό,τι χρειαστεί για να το πετύχεις!

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δεν έχω κανέναν τέτοιο σκοπό Χένρι.

ΧΕΝΡΙ: Γιατί τα κάνεις όλα αυτά τότε; Η συμφωνία μας Φράνσις...

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Υψώνει τη φωνή της.)*: Γιατί κάποιες φορές δε μπορώ να το ελέγξω Χένρι! Αυτό είναι! *(Ήπια.)* Τίποτα απ' αυτά που φαντάζεσαι.

ΧΕΝΡΙ: Δε θα βγάλει κάπου όλο αυτό. Χρειάζομαι λίγο αέρα... *(Παίρνει από την καρέκλα του σεκρετέρ το σακάκι του. Φτάνοντας στην πόρτα στρέφεται προς τη Φράνσις η οποία τον κοιτάζει. Της κουνάει το δάχτυλο.)* Σκέψου το καλά Φράνσις... Σκέψου καλά αυτό που έγινε σήμερα. Σκέψου αν η συμφωνία μας ισχύει ακόμα... *(Η φωνή του "σπάει")* Αλλιώς... Αλλιώς... Αλλιώς... *(Ανοίγει την πόρτα. Βγαίνει. Την κλείνει πίσω του με δύναμη.)*

Η Φράνσις στηρίζεται με τις παλάμες της στον πάγκο της κουζίνας και μένει για λίγο σκεπτική. Κινούμενη αργά, βουλιάζει στην πολυθρόνα του σαλονιού.

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Με απογοήτευση):* Ό,τι και να πω εγώ η πραγματικότητα δεν αλλάζει Χένρι. Είναι νεκρή. Νε-κρή. Νε-κρή. *(Ξεσπώντας.)* Νε-κρή! Νε-κρή! Νεκρή! Το κατάλαβες; Νεκρήήήήήή!

Από το τραπέζι παίρνει το τάμπλετ. Ακούγεται το "Sympathique" των "Pink Martini". Τα φώτα χαμηλώνουν. Σταδιακά αρχίζουν να σβήνουν. Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 8 [Οικία: Ενιαίος Χώρος Καθιστικού- Κουζίνας]

Ο Χένρι εργάζεται στο σεκρετέρ του καθιστικού. Η πόρτα της εισόδου ανοίγει, μπαίνει η Φράνσις. Είναι ντυμένη κομψά, δείχνει ανανεωμένη. Κρατάει τσάντες με ψώνια.

ΧΕΝΡΙ (Σοβαρά.): Καλημέρα Φράνσις.

ΦΡΑΝΣΙΣ (Κοφτά, ψυχρά.): Καλημέρα.

Βγάζει τα πράγματα από τις τσάντες και τα τακτοποιεί. Πηγαινοέρχεται στους διάφορους χώρους του σπιτιού, αλλάζει ρούχα, ξεβάφεται και κατόπιν αρχίζει να κάνει δουλειές στην κουζίνα. Όλο αυτό το διάστημα ο Χένρι την παρατηρεί. Εκείνη τον αγνοεί.

ΧΕΝΡΙ: Φράνσις... (Καμία απάντηση.) Φράνσις...

ΦΡΑΝΣΙΣ (Ψυχρά.): Σ' ακούω.

Ο Χένρι σηκώνεται από το γραφείο και την πλησιάζει. Η στάση του και ο τόνος της φωνής του μαρτυρούν μια διάθεση απολογητική. Κατά τη διάρκεια της συζήτησης η Φράνσις κινείται διαρκώς κάνοντας δουλειές. Μάταια ο Χένρι προσπαθεί να κερδίσει το βλέμμα της.

ΧΕΝΡΙ: Φράνσις... Τα πράγματα πήραν χθες μια τροπή που δεν έπρεπε. Όμως... Όμως έχουμε μια συμφωνία. Θέλω να πω...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μην κουράζεσαι Χένρι. Πες μου αν θες ν' ακυρώσουμε τη συμφωνία και να φύγω.

ΧΕΝΡΙ (Γαράζεται.): Όχι! Όχι! (Σχεδόν ικετευτικά) Θεε εσύ... κάτι τέτοιο;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Αν το ήθελα θα είχα φύγει από τη στιγμή που εξαφανίστηκες κοπανώντας την πόρτα.

ΧΕΝΡΙ: (Παύση.) Ήταν λάθος μου Φράνσις...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Και δεν ήταν το μόνο.

ΧΕΝΡΙ: Το ξέρω... Σ' έκανα να αισθανθείς άσχημα μ' αυτά που είπα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δεν ήταν και λίγα αυτά που είπες.

ΧΕΝΡΙ: Έχεις δίκιο...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δε σου κρατάω κακία να ξέρεις. Πληγώθηκα όμως.

ΧΕΝΡΙ: Σου ζητώ συγγνώμη. Δεν εννοούσα όσα είπα...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Αχ μωρέ Χένρι... *(Χαμηλόφωνα.)* Να 'ξερες μόνο...

ΧΕΝΡΙ: Τι πράγμα;

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Τον κοιτάζει, μαλακώνει.):* Τίποτα. Άσ' το.

ΧΕΝΡΙ: Με συγχωρείς; *(Η Φράνσις κουνάει καταφατικά το κεφάλι.)*

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δε χρειάζεται να πούμε περισσότερα.

ΧΕΝΡΙ: Εντάξει.

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Το ύφος προσιδιάζει σε μία οικεία διάθεση.):* Κάτι άλλο έχεις να παρατηρήσεις;

ΧΕΝΡΙ *(Με μια συστολή.):* Σε σχέση με το συμβάν;

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Εύθυμα, πειρακτικά.):* Καλύτερα όχι.

ΧΕΝΡΙ *(Χαμογελάει πονηρά, με το βλέμμα του δείχνει τα μαλλιά της.):* Τα παρατήρησα από την πρώτη στιγμή που μπήκες!

ΦΡΑΝΣΙΣ: Αλήθεια;

ΧΕΝΡΙ: Το κατάλαβες...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Κάτι υποψιάστηκα.

ΧΕΝΡΙ: Νόμιζα πως μ' αγνοούσες.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Αυτό έκανα κυρίως. Αλλά σε είδα κιόλας. *(Ο Χένρι πλησιάζει το πρόσωπό του στα μαλλιά της Φράνσις. Τα μυρίζει.)*

ΧΕΝΡΙ: Α! Μυρίζουν άνοιξη!

ΦΡΑΝΣΙΣ: Σ' αρέσουν; *(Παίρνει πόζες για να φανούν καλύτερα.)*

ΧΕΝΡΙ: Μοιάζεις τόσο στην Ανέτ μ' αυτό το καστανόξανθο χρώμα! Κι αυτές οι σκουρόχρωμες ανταύγειες σε κάνουν τόσο σέξι...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Πονηρούλη!

Πλησιάζουν ο ένας τον άλλο. Κοιτάζονται ερωτικά. Αγγίζονται τρυφερά. Φιλιούνται.

ΧΕΝΡΙ: Είσαι τόσο υπέροχη Φράνσις... Παρά τον καβγά μας παρέμεινες συνεπής στη συμφωνία μας και στις καταγραφές του αρχείου... Πραγματικά υποκλίνομαι *(Υποκλίνεται μπροστά στην Φράνσις. Εκείνη χαμογελάει, τον αγγίζει τρυφερά.)*

ΦΡΑΝΣΙΣ: Φάκελος 6... Αρχείο 19...

ΦΡΑΝΣΙΣ & ΧΕΝΡΙ *(Μαζί):* Αυτό το καστανόξανθο χρώμα που δίνεις στα μαλλιά σου την άνοιξη, με στις σκουρόχρωμες ανταύγειες, να ξέρεις, με τρελαίνει... *(Γελάνε. Αγκαλιάζονται ξανά.)*

ΧΕΝΡΙ: Αν και δε σου κρύβω ότι...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Τι;

ΧΕΝΡΙ: Πέρασε από το μυαλό μου πως ίσως θελήσεις να πάρεις την εκδίκησή σου. Όχι πως δε θα μου άξιζε βέβαια...

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Με αμφίσημο ύφος):* Η εκδίκηση γλυκέ μου είναι ένα πιάτο που σερβίρεται κρύο... *(Ο Χένρι σηκώνει τα χέρια ψηλά, σαν να παραιτείται και να αποδέχεται ό,τι είναι να γίνει.)*

ΧΕΝΡΙ *(Δείχνει την κουζίνα):* Αυτό το πιάτο της εκδίκησης...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ναι;

ΧΕΝΡΙ: ... Είναι που μου έχει σπάσει τη μύτη όλη αυτή την ώρα; *(Η Φράνσις επιβεβαιώνει με νόημα τις υποψίες του.)* Είναι αυτό που φαντάζομαι;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Απολύτως.

ΧΕΝΡΙ: Κασαρέτσε...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Με σιγομαγειρεμένο ραγού...

ΧΕΝΡΙ: Φρέσκια ντομάτα...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Και βότανα...

ΧΕΝΡΙ: Και... είναι έτοιμο;

Η Φράνσις γνέφει καταφατικά. Πλησιάζει αργά τα χείλη του Χένρι. Φιλιούνται.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Αλλά δε θα φας ακόμα λαίμαργε... Πρώτα θα έρθεις για ντουζάκι μαζί μου.

ΧΕΝΡΙ: Με διεγείρει όπως το λες...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ντουζάκι... Ντουζάκι... *(Πλησιάζει τα χείλια της στο πρόσωπό του. Μιλάει αργά, καθαρά, προκλητικά.)* Σε δυο λεπτά, στο μπάνιο...

ΧΕΝΡΙ: Εντάξει διαολάκι...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Α! Βρήκα κάτι εξετάσεις της Ανέτ που είχαν παραπέσει. Κάτι για ανοσοσφαιρίνη έγραφαν, δεν πολυκατάλαβα. Δεν ήξερα που τις φυλάς και στις άφησα στο σεικρετέρ.

ΧΕΝΡΙ: Οκ, ευχαριστώ.

Η Φράνσις βγαίνει από την πόρτα που οδηγεί στα υπνοδωμάτια και στο μπάνιο. Ο Χένρι μαζεύει όπως όπως τις σημειώσεις του στο γραφείο και τις τακτοποιεί.

ΦΡΑΝΣΙΣ (Ο.Σ.): Χένρι! Που είσαι αγάπη μου;

ΧΕΝΡΙ: Έρχομαι! Έρχομαι Φράνσις! *(Με αργές κινήσεις αρχίζει να ξεντώνεται και να προχωράει προς την πόρτα που οδηγεί στα υπνοδωμάτια και στο μπάνιο. Βγαίνει από τη σκηνή.)*

Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 9 [Γκαλερί: Χώρος Αποθήκευσης]

Η Μελίνα παρατηρεί τα έργα και κρατάει σημειώσεις. Είναι ντυμένη κομψά, σέξι. Ακούγεται η πόρτα που πάει ν' ανοίξει αλλά είναι κλειδωμένη. Ακολουθούν δύο δυνατά χτυπήματα.

ΣΤΕΦΑΝ (Ο.Σ.): Μελίνα! Μελίνα! *(Η Μελίνα ξαφνιάζεται.)*

ΜΕΛΙΝΑ: Μισό! Ανοίγω...

ΣΤΕΦΑΝ (Ο.Σ.): Άντε μωρέ Μελίνα!

Απενεργοποιεί τον συναγερμό. Η πόρτα ξεκλειδώνει κι εμφανίζεται ο Στέφαν.

ΜΕΛΙΝΑ: Με τρώμαζες μωρό μου!

ΣΤΕΦΑΝ: Να δεις ότι κάποια στιγμή θα γίνει κάτι και δε θα μπορούμε να σε βγάλουμε από 'δώ!

ΜΕΛΙΝΑ: Έχει η Άννα τον κωδικό.

ΣΤΕΦΑΝ: Αλίμονο! Αυτή και ο Χένρι! Οι επιστάτες της αποθήκης!

ΜΕΛΙΝΑ *(Τον κοιτάζει.):* Μωρό μου, συμβαίνει κάτι;

ΣΤΕΦΑΝ: Έψαχνα τρία τέταρτα να παρκάρω, αυτό συμβαίνει.

ΜΕΛΙΝΑ *(Καχύποπτα.):* Γι' αυτό άργησες;

ΣΤΕΦΑΝ: Εσύ γιατί λες;

ΜΕΛΙΝΑ: Σίγουρα; *(Πάει να τον μυρίσει, εκείνος τραβιέται απότομα.)*

ΣΤΕΦΑΝ: Έλα τώρα!

ΜΕΛΙΝΑ *(Τον κοιτάζει ασητηρά.):* Μην τολμήσεις και κουνηθείς... *(Εκείνος υπακούει απρόθυμα. Η Μελίνα μυρίζει τον αέρα κοντά στον λαιμό και στο πρόσωπό του. Με το χέρι της ελέγχει την μπλούζα στο στήνο και στον ώμο του. Κατά διαστήματα το τινάζει κιόλας.)*

ΣΤΕΦΑΝ: Ευχαριστημένη;

ΜΕΛΙΝΑ: Δεν ξέρω. Έχεις κάνει μπάνιο. *(Τον κοιτάζει με αυστηρό ερωτισμό.)* Θα το διαπιστώσω όμως. Το βράδι...

ΣΤΕΦΑΝ: Οκ. Ό,τι πεις. Μάλλον ήταν μαλακία που κατέβηκα. Θα σε περιμένω στο αυτοκίνητο. *(Κινείται για να φύγει αλλά η Μελίνα του κλείνει τον δρόμο.)*

ΜΕΛΙΝΑ *(Γλυκαίνει.):* Με συγχωρείς... Κάποιες φορές γίνομαι υπερβολική. Έλα εδώ...

Ο Στέφαν μουτρώνει σαν θιγμένος. Η Μελίνα αφήνει το σημειωματάριο κι αρχίζει να τον χαϊδεύει, αρχικά στο πρόσωπο και στη συνέχεια παντού. Σιγά σιγά αρχίζει ν' ανταποκρίνεται κι εκείνος.

ΜΕΛΙΝΑ: Έλα συγγνώμη... Μη μου θυμώνεις... Έλα τώρα... Με συγχωρείς;

ΣΤΕΦΑΝ: Ναι... Εντάξει... Αν συνεχίσεις θα σε πάρω εδώ, στο λέω...

ΜΕΛΙΝΑ *(Του δίνει ένα πεταχτό φιλί στο στόμα κι απομακρύνεται απότομα. Ξαναπαίρνει το σημειωματάριο.):* Σε δυο λεπτά τελειώνω και φεύγουμε μωρό μου.

ΣΤΕΦΑΝ *(Προσπαθώντας να συνέλθει):* Ουφ! Τι γυναίκα είσαι 'συ...

ΜΕΛΙΝΑ: Αλήθεια λες;

ΣΤΕΦΑΝ: Πες μου τώρα ότι μένεις κι έκπληκτη.

ΜΕΛΙΝΑ *(Μεταξύ σοβαρού και αστείου.):* Αρχιψεύταρε. Πόσα ξέρεις εσύ...

Της στέλνει φιλί με το στόμα, εκείνη ανταποδίδει.

ΣΤΕΦΑΝ *(Τριγυρίζοντας, αδιάφορα.):* Θα λιώσει κι η σοκολατόπιτα.

ΜΕΛΙΝΑ: Αμάν! Την ξέχασα τελείως! Φεύγουμε...

ΣΤΕΦΑΝ: Δική σου ιδέα ήταν η σοκολατόπιτα;

ΜΕΛΙΝΑ: Ναι... Δηλαδή, όχι...

ΣΤΕΦΑΝ: Ναι ή όχι;

ΜΕΛΙΝΑ: Βασικά ήταν ιδέα του Χένρι.

ΣΤΕΦΑΝ: Και σου φαίνεται νορμάλ;

ΜΕΛΙΝΑ: Γιατί να μην είναι;

ΣΤΕΦΑΝ: Σοκολατόπιτα;

ΜΕΛΙΝΑ: Ναι, γιατί όχι;

ΣΤΕΦΑΝ: Χωρίς πορτοκάλι;

ΜΕΛΙΝΑ: Ναι...

ΣΤΕΦΑΝ: Οκ. Τι πιθανότητες υπάρχουν για μια τέτοια σύμπτωση ανάμεσα στην Ανέτ και στη Φράνσις;

ΜΕΛΙΝΑ *(Τον κοιτάζει επιφυλακτικά.):* Τι εννοείς;

ΣΤΕΦΑΝ: Πες μου ότι δε σου πέρασε από το μυαλό.

ΜΕΛΙΝΑ: Εντάξει, είναι λίγο περίεργο.

ΣΤΕΦΑΝ: Αλλά;

ΜΕΛΙΝΑ: Τα πράγματα μπορεί να είναι πολύ πιο απλά.

ΣΤΕΦΑΝ: Δηλαδή ότι ο Χένρι, απλά την "άκουσε".

ΜΕΛΙΝΑ *(Επιτιμητικά.):* Έλα Στέφαν! Μην το παρατραβάς! Τον είδαμε κι οι δύο από κοντά τον Χένρι! Μια χαρά είναι.

ΣΤΕΦΑΝ *(Σαν να μιλάει μόνος του.):* Ναι. Και δυο τρομάρες.

ΜΕΛΙΝΑ: Αρριετά Στέφαν! Αρριετά.

ΣΤΕΦΑΝ *(Παρατείται από την προσπάθεια.):* Καλά... *(Επανέρχεται.)* Αλήθεια... Τι γιορτάζουμε;

ΜΕΛΙΝΑ: Πότε;

ΣΤΕΦΑΝ: Σήμερα. Εννοώ, γιατί μας κάλεσαν;

ΜΕΛΙΝΑ: Ο Στέφαν μίλησε για κάτι σαν γιορτή, δεν κατάλαβα... Ίσως είχαν κάποια επέτειο πρόσφατα .

ΣΤΕΦΑΝ: Στο είπε;

ΜΕΛΙΝΑ: Όχι. Εμένα μου φάνηκε περισσότερο ως αφορμή για να μας καλέσει. Μου φάνηκε πως το ήθελε πολύ. Να σου πω την αλήθεια κι εμένα μου έλειψε το διάστημα που είχαμε χαθεί.

ΣΤΕΦΑΝ: Εκείνος χάθηκε μου έχεις πει.

ΜΕΛΙΝΑ: Εκείνος χάθηκε. Σωστά.

ΣΤΕΦΑΝ: Πάντα ήταν περίεργος.

ΜΕΛΙΝΑ: Ιδιαίτερος είναι.

ΣΤΕΦΑΝ: Ποτέ δε διέκρινα εκείνη την αίσθηση εξυπνάδας, που όλοι του αναγνωρίζατε.

ΜΕΛΙΝΑ: Όλοι;

ΣΤΕΦΑΝ: Βασικά εσύ... και η Ανέτ.

ΜΕΛΙΝΑ: Συζητούσατε με την Ανέτ για την εξυπνάδα του Χένρι;

ΣΤΕΦΑΝ: *(Παύση. Μαζεύεται.)* Ε, βασικά... Φαίνονται αυτά τα πράγματα μωρό μου.

ΜΕΛΙΝΑ: Σου έκατσε από την αρχή στραβά.

ΣΤΕΦΑΝ: Δύσκολα μπορεί να δει πέρα από τη μύτη του.

ΜΕΛΙΝΑ: Έλα Στέφαν! Μαζέψου!

ΣΤΕΦΑΝ: Η γνώμη μου... Άλλωστε, ποτέ δεν τον συμπάθησα ιδιαίτερα.

ΜΕΛΙΝΑ: Ποτέ δεν κατάλαβα τον λόγο.

ΣΤΕΦΑΝ: Γιατί είναι ένα εγωκεντρικό ανθρωπάκι. Νομίζει πως όλοι γύρω του γεννήθηκαν για να υπομένουν τα καπρίτσια του και να τον υπηρετούν. Μιλάει όποτε γουστάρει, σε γράφει στα παλιά του τα παπούτσια όποτε γουστάρει, θα πει ό,τι του 'ρθει χωρίς να σκεφτεί αν σε προσβάλλει, ακόμα κι αν τριγύρω ακούνε χίλια άτομα. Θεε κι άλλα; Έχω...

Η Μελίνα αφήνει το σημειωματάριο και τον στυλό. Πλησιάζει αποφασιστικά τον Στέφαν.

ΜΕΛΙΝΑ: Στέφαν, άκου... Μπορείς να έχεις ό,τι γνώμη θέλεις για τον Χένρι. Δε χρειάζεται να την ξέρω κιόλας. Αυτό που ξέρω όμως είναι ότι σήμερα, μόλις πατήσουμε το πόδι μας στην αυλόπορτα των Λόιντ, θα φορέσεις το ωραίο σου χαμόγελο και θα είσαι ευχάριστος. Δε χρειάζεται να μιλάτε με τον Χένρι αν δε θες αλλά μην τον προκαλείς κιόλας. Αυτό που μπορείς ελεύθερα να κάνεις και χωρίς κανέναν απολύτως περιορισμό, είναι να πιεις όσο κρασάκι θες... Κατανοητό;

Ο Στέφαν συμφωνεί κουνώντας το κεφάλι. Η Μελίνα ενεργοποιεί τον συναγερμό. Στη συνέχεια ανοίγει την πόρτα και κάνει νόημα στον Στέφαν να περάσει πρώτος. Σβήνει το φως. Έπειτα βγαίνει κι εκείνη κλείνοντας την πόρτα. Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 10 [Οικία: Ενιάιος Χώρος Καθιστικού- Κουζίνας]

Ο χώρος δίνει την εικόνα γιορτής σε εξέλιξη. Σε αυτόν βρίσκονται η Φράνσις, ο Χένρι, η Μελίνα και ο Στέφαν.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Καλά, η σοκολατόπιτα είναι τέλεια! Μελίνα είσαι φοβερή!

ΜΕΛΙΝΑ: Σ' ευχαριστώ Φράνσις!

ΣΤΕΦΑΝ (*Μασουλώντας.*): Πάντως την προτιμώ με πορτοκάλι.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Όχι, όχι. Είναι υπέροχη!

ΣΤΕΦΑΝ: Φράνσις, δεν τρως πορτοκάλι;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Αποφεύγω τα πολύ όξινα εσπεριδοειδή.

ΣΤΕΦΑΝ: Είσαι αλλεργική;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Πες το κι έτσι...

ΣΤΕΦΑΝ (*Με αυθάδεια.*): Δηλαδή, μπορώ να το πω κι αλλιώς;

ΦΡΑΝΣΙΣ (*Αδιάφορα.*): Εσύ αποφασίζεις.

ΜΕΛΙΝΑ: Στέφαν! Βάλε μου άλλο ένα ποτό.

ΧΕΝΡΙ: Παγάκια έχει στο ψυγείο.

ΜΕΛΙΝΑ: Άκουσες μωρό μου; Να βάλεις αρκετά!

ΣΤΕΦΑΝ: Ξέρω, ξέρω.

ΧΕΝΡΙ: Σκεφτόμουν...

ΜΕΛΙΝΑ: Τι;

ΧΕΝΡΙ: Θα ήταν ωραία να καθιερώναμε τη Zoe's Pub κάθε Παρασκευή. Όπως τότε...

ΜΕΛΙΝΑ: Έχει ανοίξει μια πολύ γουστόζικη παμπ κοντά στο λιμάνι/

ΧΕΝΡΙ: /Όχι Μελίνα. Τη Zoe's Pub. Όπως τότε...

ΜΕΛΙΝΑ (*Κάπως αμήχανα*): Οκ... Πάει να γίνει λίγο άβολη αυτή η συζήτηση.

ΧΕΝΡΙ: Δεν είχα τέτοια πρόθεση.

ΜΕΛΙΝΑ: Το ξέρω. Εύχομαι μόνο να καταλαβαίνεις πόσο τυχερός είσαι που έχεις τη Φράνσις.

ΧΕΝΡΙ: Και βέβαια.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μην τον μαλώνεις Μελίνα μου. Οι αναμνήσεις του Χένρι είναι πάντοτε παρούσες.

ΜΕΛΙΝΑ: Νομίζω πως μιλάω ξεκάθαρα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ναι, φυσικά.

Πλησιάζει ο Στέφαν με δύο ποτά. Δίνει το ένα στη Μελίνα. Κρατάει το άλλο. Ο Χένρι υψώνει το ποτήρι του. Το ίδιο και η Φράνσις.

ΧΕΝΡΙ: Σήμερα είναι μία πολύ ιδιαίτερη βραδιά. Μαζευτήκαμε σ' αυτό το σπίτι για πρώτη φορά χωρίς την παρουσία της φυσικής του οικοδέσποινας, της Ανέτ. Η σημερινή συγκέντρωση είναι αφιερωμένη σ' εκείνη. Στη μνήμη της. Άλλωστε πριν από λίγες ημέρες ήταν τα γενέθλιά της. Στην Ανέτ λοιπόν! *(Η Μελίνα και ο Στέφαν, αφηνδιασμένοι, υψώνουν τα ποτήρια τους.)*

ΜΕΛΙΝΑ: Χένρι, σοβαρά τώρα; Τέτοιος κυνισμός; *(Με στόμφο.)* "Χωρίς την παρουσία της φυσικής του οικοδέσποινας..." *(Ηπιο ξέσπασμα.)* Μα το σπίτι έχει οικοδέσποινα! Φράνσις, πες κάτι!

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μελίνα, έχεις παρεξηγήσει...

ΣΤΕΦΑΝ *(Ειρωνικά):* Γιορτή και μνημόσυνο μαζί... Το περιμένατε; Σας την έφερα κορόιδα! Βάζω στοίχημα ότι αυτό σκέφτεσαι τώρα Χένρι...

ΧΕΝΡΙ: Όχι Στέφαν, κάνεις λάθος.

ΣΤΕΦΑΝ: Πέτυχες όμως να μας κάνεις να αισθανόμαστε σαν ηλίθιοι...

ΧΕΝΡΙ: Πραγματικά δε βρίσκω τον λόγο/

ΜΕΛΙΝΑ: /Πήρα κεράκια...

ΧΕΝΡΙ: Τι;

ΜΕΛΙΝΑ: Πήρα κεράκια. *(Βγάζει από τις τσέπες της μικρά κεράκια τούρτας. Ενώνει τις χούφτες της κρατώντας τα σε αυτές.)* Για να γιορτάσουμε. Τη νέα σας αρχή. Τη φυγή σου από τα σκοτάδια Χένρι. Την αναγέννησή σου. *(Σταδιακά σφίγγει όλο και περισσότερο τις χούφτες της.)* Μόνο εγώ ξέρω τι πέρασες. Απομακρύνθηκες, γιατί κάποια στιγμή πράγματι σε ζόρισα. Το ξέρω, αν και δε μου είπες ποτέ τίποτα. Όμως δε μπορούσα να σε βλέπω να υποφέρεις. Ξέρεις πόσο αγαπούσα την Ανέτ... Όταν επικοινωνήσαμε ξανά, πιστεψα ότι η άβυσσος είχε μείνει πίσω. Δεν ξέρω όμως αν είναι έτσι τελικά... *(Τα κεριά θρυμματίζονται. Η Μελίνα τα σκορπάει στο πάτωμα και γέρνει ψυχικά εξουθενωμένη στην πλάτη του καναπέ.)*

Ο Στέφαν και ο Χένρι κινούνται προς το μέρος της. Η Φράνσις τους σταματάει. (Γαύση.) Η Μελίνα αρχίζει ν' ανακτά την αυτοκυριαρχία της.

ΜΕΛΙΝΑ: Συγγνώμη. Θα μαζέψω τα κεριά.

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Την αγκαλιάζει.):* Όχι. Άσ' τα...

ΧΕΝΡΙ: Λυπάμαι γι' αυτή την εξέλιξη Μελίνα...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μελίνα, Στέφαν, νομίζω πως εδώ υπάρχει μια παρανόηση...

ΣΤΕΦΑΝ: Εντάξει, αυτό παραπάει.

ΜΕΛΙΝΑ *(Κοφτά.):* Στέφαν! *(Ο Στέφαν σηκώνει τα χέρια ψηλά, δηλώνοντας παραίτηση.)*

ΦΡΑΝΣΙΣ: ...Δε σας αδικώ. Ίσως φταίει το παρελθόν του Χένρι και η ένταση του θρήνου του για την Ανέτ όλο το προηγούμενο διάστημα. Εκφράστηκε με τρόπο υπερβολικό, ίσως και άκομφο. Όμως το μόνο που θέλησε ήταν μια αναφορά στη μνήμη της Ανέτ, μαζί σας. Αυτό ήταν όλο. *(Η Μελίνα εμφανώς αναστατωμένη, βαδίζει νευρικά πάνω κάτω. Ο Στέφαν έχει πάρει ένα ύφος απαξιωτικό.)*

ΣΤΕΦΑΝ: Εμένα όλο αυτό μου φαίνεται σαν απόπειρα χειραγώγησης.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Όχι βέβαια!

ΧΕΝΡΙ: Φράνσις, δε νομίζω πως χρειάζονται εξηγήσεις...

ΣΤΕΦΑΝ: Αλίμονο...

Παύση. Τα βλέμματα όλων είναι στραμμένα στη Μελίνα.

ΜΕΛΙΝΑ: Στέφαν, η Φράνσις έχει δίκιο. Δεν είναι αυτός λόγος για να καταστρέψουμε τη βραδιά. Ίσως να φορτίστηκα λίγο περισσότερο, ίσως όλο το παρελθόν με βάρυνε απότομα με ό,τι είπε ο Χένρι. Ας το προσπεράσουμε. Ας κάνουμε αυτό που έπρεπε να είχαμε κάνει εξ αρχής. Ας πιούμε σ' εμάς! *(Παίρνει το ποτήρι της και το σηκώνει.)* Στην υγεία μας! *(Οι υπόλοιποι ανταποκρίνονται.)*

ΣΤΕΦΑΝ *(Μεταξύ σοβαρού και αστείου.):* Μελίνα, είσαι πολύ εύπιστη κορίτσι μου.

ΧΕΝΡΙ: Αν ήταν διαφορετική, τώρα θα ήσουν χιλιόμετρα μακριά από εδώ. Πιθανότατα άφραγκος.

ΣΤΕΦΑΝ: Το σημειώνω Χένρι... *(Με αυταρέσκεια.)* Αν και κάτι τέτοιο εσένα θα εξυπηρετούσε περισσότερο. *(Ο Χένρι αντιδράει μ' έναν μορφασμό.)*

ΜΕΛΙΝΑ: Ε πάψτε πια!

ΧΕΝΡΙ *(Τρυφερά προς τη Μελίνα.):* Όταν κόψαμε τη σοκολατόπιτα δε μου είπες πως είχες φέρει κεράκια.

ΜΕΛΙΝΑ: Κάτι μέσα μου με σταμάτησε... *(Κοιτάζονται τρυφερά. Ο Χένρι την σφίγγει στην αγκαλιά του.)*

Ακούγεται το κουδούνι της αυλόπορτας. Ξανά. Ο Χένρι πάει προς το θυροτηλέφωνο.

ΧΕΝΡΙ: Οικία Λόιντ... Καλησπέρα σας... Ο ίδιος... Μάλιστα *(Ξαφνική συστολή.)* Πείτε μου... *(Χαμηλώνει τη φωνή του και γυρίζει την πλάτη στους υπόλοιπους.)* Ξέρετε, το πρόβλημα είναι πως αυτή τη στιγμή έχουμε μια μικρή γιορτή. Υπάρχουν καλεσμένοι στο σπίτι. Περί τίνος πρόκειται; Αν έχει να κάνει με τη λεμονιά του κυρίου Μπέικερ, ό,τι εξείχε έκοψα... Δε μπορείτε, ναι... Το καταλαβαίνω... Θα θέλατε να περάσω αύριο το πρωί//... Τώρα;... Έξω; Για δέκα λεπτά... Το πολύ ένα τέταρτο... Χρειάζεται ν' ανησυχήσω;... *(Στρέφεται προς τους υπόλοιπους.)* *(Παύση.)* Ναι βέβαια, φυσικά. Κατεβαίνω κύριε Αρντέν. *(Τοποθετεί αργά το ακουστικό στη θέση του.)*

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ποιος ήταν αγάπη μου;

ΧΕΝΡΙ: Επιθεωρητής Αρντέν... Από την ασφάλεια. Με περιμένει κάτω.

ΜΕΛΙΝΑ: Τι σε θέλει;

Η Φράνσις παίρνει μια διακριτή απόσταση από τους υπόλοιπους.

ΣΤΕΦΑΝ: Αυτός μας έλειπε τώρα.

ΧΕΝΡΙ: Δε μου είπε. Αλλά υποψιάζομαι... *(Εκνευρισμένος.)* Έχετε τον λόγο μου ότι αύριο το πρωί η λεμονιά του Μπέικερ θα έχει γίνει κάρβουνο!

ΜΕΛΙΝΑ: Ας μη βιαζόμαστε. Να δούμε πρώτα τι σε θέλει ο επιθεωρητής.

ΧΕΝΡΙ *(Ενώ βάζει το πανωφόρι του.):* Για να δούμε...

Πηγαίνει αποφασιστικά προς την κεντρική είσοδο. Η Μελίνα και ο Στέφαν τον παρατηρούν κάπως αμήχανα. Η Φράνσις είναι γυρισμένη αλλού. Ο Χένρι βγαίνει από τη σκηνή. Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 11 [Οικία: Ενιαίος Χώρος Καθιστικού- Κουζίνας]

ΜΕΛΙΝΑ: Μα τι συζητούν τόση ώρα;

ΣΤΕΦΑΝ: Ίσως ο Μπέικερ δεν άφησε τελικά το περιστατικό με τη λεμονιά να περάσει έτσι. Η αντίδραση του Χένρι ήταν έντονη. Φοβήθηκε...

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Χωρίς συναίσθημα.):* Θα μάθουμε. Σε λίγο. *(Σηκώνει το ποτήρι και πίνει το κρασί της μονορούφι.)*

Η Μελίνα πάει προς την πόρτα. Την ανοίγει ελάχιστα και κοιτάζει προς τα έξω. Την ανοίγει λίγο παραπάνω. Προσπαθώντας να μην κάνει θόρυβο, την κλείνει απότομα, κολλώντας με την πλάτη πάνω της.

ΣΤΕΦΑΝ: Τι συμβαίνει;

ΜΕΛΙΝΑ: Ο Χένρι!

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Με ανησυχία, Κινείται προς την πόρτα.):* Τι έγινε; Έπαθε κάτι;

ΜΕΛΙΝΑ: Όχι, δεν έπαθε κάτι.

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Σταματάει.):* Αλλά;

ΜΕΛΙΝΑ: Κάθεται μόνος του στο παγκάκι της αυλής... Δε φαίνεται καλά.

ΣΤΕΦΑΝ: Ο επιθεωρητής;

ΜΕΛΙΝΑ: Έχει φύγει. *(Προς τη Φράνσις.)* Καλύτερα να πας και να τον ρωτήσεις τι συζήτησαν με τον Αρντέν.

ΣΤΕΦΑΝ: Έχει δίκιο η Μελίνα, Φράνσις.

Η Φράνσις απομακρύνεται από την πόρτα. Μοιάζει ν' αποστασιοποιείται από την κατάσταση.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δε χρειάζεται εμένα αυτή τη στιγμή Μελίνα. Εσένα χρειάζεται.

ΜΕΛΙΝΑ: Γιατί, τι συμβαίνει... Είσαι σίγουρη;

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Γνέφει με βεβαιότητα.):* Απολύτως.

Με διστακτικές κινήσεις η Μελίνα φοράει το πανωφόρι της με τη βοήθεια του Στέφαν.

Προβληματισμένη, βγαίνει από το σπίτι. Μεγάλη παύση.

ΣΤΕΦΑΝ (*Αβίαστα*): Το τελευταίο που περίμενα σήμερα ήταν μια βραδιά μυστηρίου.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Φαίνεται να το διασκεδάζεις.

ΣΤΕΦΑΝ: Όχι. Απλά η σχέση μας με τον Χένρι είναι, ξέρεις, κάπως ιδιαίτερη. Ο μελοδραματισμός του τον κάνει να μετατρέπει οτιδήποτε σε θρηνητικό παραλήρημα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δε φταίει ο Χένρι για τη σημερινή εξέλιξη.

ΣΤΕΦΑΝ: Γνωρίζεις τι του είπε ο αστυνομικός, έτσι δεν είναι; (*Η Φράνσις επιβεβαιώνει με μια κίνηση του κεφαλιού, χωρίς να τον κοιτάξει.*) Δεν άφησες τυχαία να φανεί η εμπλοκή σου σε όλο αυτό...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Τι θες να πεις;

ΣΤΕΦΑΝ: Ξέρεις ότι ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να τον πλησιάσει αυτή τη στιγμή είναι η Μελίνα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Όπως ήρθαν τα πράγματα, ναι. Τη χρειάζεται.

ΣΤΕΦΑΝ: Δεν τη χρειάζεται μόνο ο Χένρι.

Μικρή παύση.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Που θες να καταλήξεις;

ΣΤΕΦΑΝ: Τη χρειάζεσαι κι εσύ Φράνσις. Ελπίζεις ότι η Μελίνα θα μπορέσει να τον κατευνάσει. Γι' αυτό την έστειλες. Αν τελικά είναι τόσο σοβαρό αυτό που έχει συμβεί, φοβάσαι ότι ο Χένρι δε θ' αντέξει μια δεύτερη απώλεια.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Εσύ το πιστεύεις αυτό;

ΣΤΕΦΑΝ: Εγώ πιστεύω ότι μπροστά στην ανάγκη του ν' ασχολείστε αποκλειστικά μαζί του, θα έκανε τα πάντα. Μέχρι στιγμής πάντως τα καταφέρνει περίφημα. (*Παύση.*) Αυτό που πραγματικά δε μπορώ να καταλάβω...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Είναι;

ΣΤΕΦΑΝ: Πως μια γυναίκα σαν εσένα είναι μαζί του.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Α μάλιστα! Αυτό σε απασχολούσε και με την Ανέτ; Γι' αυτό την ξεμυάλισες;

ΣΤΕΦΑΝ *(Ξαφνιάζεται. Ξεσπάει απότομα.):* Τι λες; Πας καλά;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Υπήρξε και μια εγκυμοσύνη, έτσι δεν είναι;

ΣΤΕΦΑΝ *(Με σφιγμένα δόντια.):* Φράνσις, τρελάθηρες;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ήταν λίγο πριν από το πρώτο ταξίδι της με τον Χένρι στο Βερολίνο... *(Ο Στέφαν μοιάζει κεραυνοβολημένος.)* Χρειάστηκε να μείνει για λίγες ημέρες στη μητέρα της. Το ψυχικό φορτίο της άμβλωσης βλέπεις. *(Ο Στέφαν προσπαθεί να αρθρώσει κάτι αλλά δεν τα καταφέρνει.)* Περίμενε περισσότερη στήριξη από εσένα, Στέφαν. Κι εδώ που τα λέμε, το μήνυμα "Ξεμπέρδεψες; Όλα καλά;", δεν είναι αυτό που περιμένει μια γυναίκα που περνάει μόνη της μια δοκιμασία σαν αυτή. *(Η απελπισία του Στέφαν εκδηλώνεται με σπασμωδικές κινήσεις του σώματος και των χεριών. Κινείται πάνω- κάτω, βάζει τα χέρια στο πρόσωπο, πιάνει το κεφάλι του κ.λπ.)* Έπρεπε να ήσουν εκεί Στέφαν... Ούτε ένα τηλέφωνο... Η Ανέτ ήταν ερωτευμένη μαζί σου... Δε σου αξίζει να το ξέρεις αλλά έτσι είναι. Σκεφτόταν ακόμα και να τον αφήσει για χάρη σου. *(Ο Στέφαν έχει γονατίσει κι έχει διπλωθεί, σ' ένα ξέσπασμα βουβό και έντονο.)* Ευτυχώς, με τη συμπεριφορά σου τη βοήθησες να συνέλθει και ν' αφήσει εσένα τελικά.

ΣΤΕΦΑΝ *(Αρχίζει να συνέρχεται):* Π...Πως εσύ...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Η Ανέτ κρατούσε ημερολόγιο.

ΣΤΕΦΑΝ *(Ξεψυχισμένα.):* Το... Το ξέρουν; *(Η Φράνσις κουνάει το κεφάλι αρνητικά.)*

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ήταν καταχωνιασμένο στο δωμάτιό της. Ο Χένρι μπήκε εκεί πολλούς μήνες αφότου ήρθα.

ΣΤΕΦΑΝ *(Με λίγο περισσότερο ψυχή.):* Άρα το ξέρεις...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Από την αρχή, σχεδόν.

ΣΤΕΦΑΝ (*Την κοιτάζει διστακτικά.*): Τι σκοπεύεις να κάνεις;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δε θα μιλήσω, Στέφαν.

ΣΤΕΦΑΝ: Πως; (*Σηκώνεται όρθιος. Ανασυγκροτείται. Κοιτάζει τη Φράνσις μ' επιφύλαξη. Προσπαθεί να μαντέψει τις προθέσεις της.*) Πες μου τι θες Φράνσις.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Καταρχάς, να ξέρεις πως σε σιχαίνομαι.

ΣΤΕΦΑΝ (*Κατεβάζει το κεφάλι.*): Οκ. Το δέχομαι...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Κατά δεύτερον, να συνεχίσεις αυτό που κάνεις τώρα με τη Μελίνα. Να είστε πλάι του και να τον κάνετε να αισθάνεται πως έχει ακόμα αυτό που έχασε. Τέλος, δε θα μιλήσεις ποτέ και σε κανέναν για σένα και την Ανέτ. Ό,τι κι αν συμβεί στο μέλλον.

ΣΤΕΦΑΝ: Εντάξει Φράνσις.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Πρόκειται βέβαια για μια δέσμευση που αυτή τη στιγμή κανείς μας δεν είναι σε θέση να γνωρίζει αν μπορείς να τηρήσεις.

ΣΤΕΦΑΝ: Θα γίνουν όλα όπως τα θες Φράνσις. Ανεξάρτητα από οποιαδήποτε άλλη εξέλιξη. (*Η Φράνσις επιδοκιμάζει μ' έναν μορφασμό.*)

Μεγάλη παύση.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Στέφαν...

ΣΤΕΦΑΝ: Ναι...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Η Ανέτ ήταν αλλεργική εκ γενετής;

Ο Στέφαν την κοιτάζει σαν να μην καταλαβαίνει.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Στα όξινα εσπεριδοειδή.

ΣΤΕΦΑΝ: Όχι. Η Ανέτ δεν είχε αλλεργίες.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Είσαι σίγουρος;

ΣΤΕΦΑΝ: Απόλυτα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Απέφυγε όμως το πορτοκάλι στη σοκολατόπιτα...

ΣΤΕΦΑΝ: Επειδή σιχαινόνταν τον συνδυασμό τους. Όχι λόγω αλλεργίας.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Τ' άνθη της λεμονιάς στην αυλή; Την ενοχλούσαν κι αυτά...

ΣΤΕΦΑΝ: Όταν αρρώστησε απέκτησε μια ευαισθησία στα έντονα αρώματα. Ίσως όμως ήταν κι ένας τρόπος ν' αποδίδει αλλού τα συμπτώματα της ασθένειας.

ΦΡΑΝΣΙΣ (Σκεπτική): ...Μάλιστα.

Η πόρτα της κεντρικής εισόδου ανοίγει απότομα. Εμφανίζεται η Μελίνα.

ΣΤΕΦΑΝ: Μελίνα...

ΜΕΛΙΝΑ: Φράνσις, τι συμβαίνει εδώ, μπορείς να μου πεις;

ΣΤΕΦΑΝ: Τι έγινε κορίτσι μου;

ΜΕΛΙΝΑ (Προς τη Φράνσις): Ο Χένρι αρνείται να μπει μέσα για να μιλήσετε! Το διανοεΐσαι; Έχει γυρίσει ο κόσμος ανάποδα κι εκείνος αρνείται να πάρει τις απαντήσεις που του οφείλονται!

ΦΡΑΝΣΙΣ (Με αγωνία): Πες μου τι μπορώ να κάνω...

ΜΕΛΙΝΑ: Να εύχεσαι να μην ξαναστρίψει το μυαλό του! Αυτό να κάνεις! *(Η Φράνσις καλύπτει με τα χέρια το πρόσωπό της. Το άγχος της είναι έκδηλο. Πάει να βγει έξω και να βρει τον Χένρι, η Μελίνα της κλείνει τον δρόμο. Πιο ήρεμα.)* Δεν είναι καλή ιδέα. Όχι τώρα. Άκου... *(Της πιάνει το πρόσωπο με τα χέρια και την κοιτάζει στα μάτια.)* Θα μείνει σε μένα για λίγες ημέρες. Μέχρι να ηρεμήσει. Θ' αποφασίσει μόνος του πότε θα έρθει να μιλήσετε, οκ; *(Η Φράνσις γνέφει καταρατικά.)*

Για λίγες στιγμές επικρατεί μια αμήχανη σιωπή.

ΦΡΑΝΣΙΣ (Διστακτικά): Μπορώ να σου τηλεφωνώ; Να ξέρω πως είναι...

ΜΕΛΙΝΑ: *(Προς τη Φράνσις. Πολύ ήπια.)* Ναι, φυσικά. *(Προς τον Στέφαν.)* Στέφαν...

ΣΤΕΦΑΝ: ...Θα πάρω ταξί. Κανένα πρόβλημα.

ΜΕΛΙΝΑ: Οκ. Λοιπόν, πηγαίνω...

Ο Στέφαν και η Φράνσις γνέφουν με το κεφάλι. Η Μελίνα αποχωρεί. Μεγάλη Παύση.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Αν θες να καλέσω ταξι...

ΣΤΕΦΑΝ: Δε χρειάζεται. Η πιάτσα είναι δίπλα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Οκ.

Ο Στέφαν πηγαίνει προς την κεντρική είσοδο. Ανοίγοντας την πόρτα γυρίζει προς την Φράνσις. Τα βλέμματά τους συναντώνται για λίγα δευτερόλεπτα. Βγαίνει από τη σκηνή. Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 12 [Οικία: Ενιαίος Χώρος Καθιστικού- Κουζίνας]

Σκοτάδι. Ακούγονται η καταρρακτώδης βροχή και κατά διαστήματα βροντές. Φαίνεται η φωτιά στο τζάκι που σιγοκαίει. Ήχος από άνοιγμα πόρτας. Παύση. Ανάβουν τα φώτα. Στα δύο άκρα της σκηνής βρίσκονται ο Χένρι και η Φράνσις.

ΧΕΝΡΙ: Ποιος περίμενε τέτοιο κατακλυσμό...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Είναι απρόβλεπτος ο καιρός τέτοια εποχή.

ΧΕΝΡΙ: Όπως οι άνθρωποι. Ανεξάρτητα από εποχή.

Παύση.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Πως είσαι;

ΧΕΝΡΙ: Όχι πολύ καλά.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Πήρα κάποιες φορές τηλέφωνο. Ανησυχούσα...

ΧΕΝΡΙ: Είχα ζητήσει απ' τη Μελίνα να μην απαντήσει.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μου το είπε.

Μικρή παύση.

ΧΕΝΡΙ: Όταν ο επιθεωρητής άρχισε να ρωτάει για σένα, αιφνιδιάστηκα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Το φαντάζομαι.

ΧΕΝΡΙ: Μετά κατάλαβα πως ήθελε να διασταυρώσει κάποιες ημερομηνίες... και ώρες.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Γι' αυτό και η ξαφνική του επίσκεψη εκείνο το βράδι.

ΧΕΝΡΙ: Τ' απογεύματα της Παρασκευής και του Σαββάτου πηγαίνουμε πάντοτε στο νεκροταφείο.

ΦΡΑΝΣΙΣ (Συμφωνεί κουνώντας το κεφάλι.): Ναι. Πάντοτε.

ΧΕΝΡΙ: Μου επιβεβαίωσε πως απάντησες κι εσύ το ίδιο.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Σωστά. *(Παύση.)* Νόμιζα πως θα έκαναν τη διασταύρωση με το στίγμα του κινητού μου. Είχαν ζητήσει να το αφήσω στο τμήμα καθώς έφευγα.

ΧΕΝΡΙ: Τα εργαστήρια ψηφιακών πειστηρίων έχουν πολλή δουλειά αυτό το διάστημα κι η διαδικασία είναι χρονοβόρα. Είπε πως είναι πιο εύκολο έτσι.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Έτσι θα είναι. *(Παύση.)* Συγγνώμη Χένρι.

ΧΕΝΡΙ: Κυκλοφορεί μια γυναίκα στην περιοχή.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Γυναίκα;

ΧΕΝΡΙ: Με παρενοχλητική συμπεριφορά. *(Παύση.)* Έχεις ακούσει κάτι;

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Κουνάει αρνητικά το κεφάλι.):* Όχι, τίποτα.

ΧΕΝΡΙ: Ούτε από τον Αρντέν;

ΦΡΑΝΣΙΣ *(Ξανακουνάει αρνητικά το κεφάλι.):* Όχι. Βασικά δε ρώτησα.

ΧΕΝΡΙ: Παρακολουθεί ανθρώπους και μπαίνει στα σπίτια τους όταν λείπουν.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Έχουν τα χαρακτηριστικά της;

ΧΕΝΡΙ: Δε μπορούσε να μου πει. Ξεκαθάρισε όμως πως είναι σημαντικό ν' αποκλειστεί από νωρίς η πιθανότητα εμπλοκής σου στην υπόθεση.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Τον ρώτησες τι σχέση θα μπορούσα να έχω με αυτή την ιστορία...

ΧΕΝΡΙ: Θέλησε να μάθει αν γνωρίζω τα πάντα για το παρελθόν σου.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Σου μίλησε για τ' ασφαλιστικά μέτρα εναντίον μου...

ΧΕΝΡΙ: ... Λόγω μιας καταγγελίας για παρενοχλητική συμπεριφορά.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Εξαιτίας της οποίας τώρα θεωρούμαι ύποπτη.

ΧΕΝΡΙ: Θα πρέπει καλού κακού να διευκρινιστεί, μου είπε.

Παύση. Η Φράνσις αρχίζει να κινείται αργά πάνω στη σκηνή. Όταν έχει την πλάτη γυρισμένη στον Χένρι, εκείνος την κοιτάζει διστακτικά.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ήταν ένα νεαρό ζευγάρι. Επισκέπτονταν καθημερινά τον τάφο του οκτάχρονου γιου τους. Μερικές σειρές μακρύτερα από τον τάφο του μπαμπά. Στη δυτική πλευρά.

ΧΕΝΡΙ: Δηλαδή, κοντά στον τάφο της Ανέτ...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Πολύ κοντά, ναι... Αρχικά τους παρακολουθούσα μέσα στο κοιμητήριο. Ζούσα το δράμα τους. Έκλαιγα γι' αυτούς. Έπειτα άρχισα ν' αφήνω λευκά τριαντάφυλλα στον τάφο του παιδιού. Τη φορά που αποφάσισα να τους ακολουθήσω μέχρι το σπίτι τους, ντράπηκα. Συνέχισα όμως... Μου άρεσε να παρακολουθώ σαν απρόσιλητος επισκέπτης τις γωνιές του πένθους τους. Ο άντρας κάθονταν σχεδόν μόνιμα στο τραπέζι της κουζίνας. Βαρύς, σκυθρωπός, ακίνητος. Η γυναίκα στο υπνοδωμάτιο. Συνήθως σωριασμένη πάνω στο κρεβάτι. Ποτέ δεν ήταν μαζί στον ίδιο χώρο. Κοιμόντουσαν χώρια... Άρχισα ν' αφήνω σημειώματα. Να τους γράφω τι νιώθω. Να προσπαθώ να ερμηνεύσω το πένθος τους. Κάποιος από τη γειτονιά με είδε και ειδοποίησε την αστυνομία. *(Παύση.)* Συγγνώμη Χένρι.

ΧΕΝΡΙ: Γιατί το έκανες;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Για πρώτη φορά από τον θάνατο του μπαμπά, ένιωσα ότι μπορώ να είμαι μέλος μιας οικογένειας. *(Παύση.)* Συγγνώμη Χένρι.

ΧΕΝΡΙ *(Τα βλέμματά τους συναντώνται.):* Συγγνώμη; Για ποιο λόγο;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Για τη θέση που σ' έφερα.

ΧΕΝΡΙ: Δε φταις εσύ.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μόνο εγώ φταίω γι' αυτό.

ΧΕΝΡΙ: "Το παρελθόν σας δε μπορεί να απασχολεί τη νέα μας καθημερινότητα. Ούτε να εμπλέκεται σε αυτήν. Θα πρέπει ν' αποκλειστούν ακόμα και οι αναφορές σ' αυτό". Το θυμάσαι;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Φυσικά. Ήταν μέρος της αρχικής μας συμφωνίας.

ΧΕΝΡΙ: Λειτουργήσες με βάση αυτή τη συμφωνία. Όπως όφειλες.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Έπρεπε να είχα κάνει μια εξαίρεση Χένρι/

ΧΕΝΡΙ: /Δε γίνονται εξαιρέσεις στη συμφωνία Φράνσις.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Στην περίπτωση αυτή όμως το παρελθόν μου απασχολεί την καθημερινότητά μας και εμπλέκεται σ' αυτήν, έτσι δεν είναι;

ΧΕΝΡΙ: Δε θα έπρεπε.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Συμβαίνει όμως.

ΧΕΝΡΙ: Συμβαίνει.

Παύση.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Χένρι... Πες μου πως νιώθεις, τι σκέφτεσαι...

Παύση.

ΧΕΝΡΙ: Αναρωτιέμαι...

ΦΡΑΝΣΙΣ (*Αφήνοντας μια αίσθηση προσμονής*): Ναι...

ΧΕΝΡΙ: Αν η πρώτη φορά που με είδες ήταν εκείνο το χειμωνιάτικο βράδι της συμφωνίας μας. (*Ο Χένρι στρέφει το βλέμμα του προς τη Φράνσις τη στιγμή που εκείνη γυρίζει το σώμα της κι αρχίζει να κινείται σε διαφορετική κατεύθυνση.*)

ΦΡΑΝΣΙΣ: Όχι. (*Παύση.*) Η πρώτη φορά ήταν στην κηδεία της Ανέτ.

ΧΕΝΡΙ (*Ξαφνιαάζεται*): Τι;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μόλις είχα καθαρίσει τον τάφο του μπαμπά... Μπαίνοντας στο παρεκκλήσι, εκείνο που με τράβηξε ήταν η φωνή σου. Αυτός ο βαθύς, βουβός, ανομολόγητος θρήνος, ήταν που μ' έκανε να σε προσέξω. Θέλησα να έρθω όσο πιο κοντά σου μπορούσα, έτσι πέρασα δίπλα από το φέρετρο, φίλησα την Ανέτ και μετά σε συλλυπήθηκα.

ΧΕΝΡΙ: Δε θυμάμαι απολύτως τίποτα... Τι έγινε από εκεί κι έπειτα; Με παρακολουθούσες;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Προσπάθησα να τηρώ ευλαβικά το πρόγραμμα που είχα φτιάξει για τις επισκέψεις μου στο νεκροταφείο. Κάποιες φορές που τύχαινε να είσαι κι εσύ εκεί τότε ναι, προχωρούσα περισσότερο. Αρκετές από τις φορές αυτές κατέληξα να βρίσκομαι έξω, στην αυλή. (*Δείχνει την πόρτα της κύριας εισόδου.*)

ΧΕΝΡΙ: Δε... Δεν ξέρω τι να πω...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Το μήνυμα για το μπλόγκ με τις παράξενες αγγελίες στο έστειλα εγώ.

ΧΕΝΡΙ: Εσύ! Νόμιζα πως ήταν από εκείνα τα μηνύματα που έρχονται όταν ψάχνεις συγκεκριμένα πράγματα στο διαδίκτυο. Και τελικά καταλήγεις στο συμπέρασμα ότι οι μηχανές αναζήτησης και τα διάφορα λογισμικά σε παρακολουθούν.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Αυτό ισχύει.

ΧΕΝΡΙ: Εκείνο το μπλογκ, πως το ανακάλυψες; Τι έψαχνες;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ένα μπλογκ στήνεται εύκολα.

ΧΕΝΡΙ: Φράνσις...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ναι Χένρι.

ΧΕΝΡΙ: Δεν ξέρω αν μπορώ να το διαχειριστώ όλο αυτό. Μοιάζει τρομακτικό.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Λυπάμαι. Πάντως να ξέρεις...

ΧΕΝΡΙ: Τι πράγμα;

ΦΡΑΝΣΙΣ: ...Πως δεν υπήρξε άλλη αίτηση για τη θέση. Βέβαια, αφότου με επέλεξες, έκλεισα το μπλογκ.

ΧΕΝΡΙ: Σε πιστεύω... Όμως οι ισορροπίες έχουν διαταραχθεί Φράνσις. Υπήρχε μια συμφωνία.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Υπάρχει η συμφωνία Χένρι.

ΧΕΝΡΙ: Όχι όμως και η γυναίκα με την οποία έκανα τη συμφωνία. Αυτή έχει εξαφανιστεί μαζί με ό,τι πολυτιμότερο είχα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Τις αναμνήσεις σου εννοείς.

ΧΕΝΡΙ: Αυτές... Αυτές στις οποίες η γυναίκα που βρίσκεται μπροστά μου έχει κάνει ρεσάλτο, θεωρώντας πως είναι η φυσική κληρονόμος τους.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ξέρεις πως κάτι τέτοιο δεν ισχύει Χένρι.

ΧΕΝΡΙ: Μα μόλις έγινε ξεκάθαρο ότι ο κόσμος για τον οποίο μιλάμε είναι δικός σου. Εσύ τον δημιούργησες. Αν δεν ήσουν εσύ δε θα υπήρχε τίποτα. Οτιδήποτε ανήκει σ' αυτόν τον κόσμο, ανήκει σε σένα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Κάνεις λάθος! Ανήκει και στους δυο μας!

ΧΕΝΡΙ (*Αργά και καθαρά.*): Στους δυο μας... (*Φυσιολογικά και πάλι.*) Πάντα υπάρχει μια μαγική φράση που εξαφανίζει με κάποιο τρόπο την Ανέτ.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Με συγχωρείς Χένρι. (*Παύση.*) Φυσικά αφορά και τους τρεις μας όλο αυτό... Με συγχωρείς. Όμως... Αποζητάς εμμονικά την επανάληψη ενός παρελθόντος με όλες τις παθογένειες που αυτό είχε. Προσπαθώ να σου δώσω το ίδιο παρελθόν αλλά χωρίς αυτές.

ΧΕΝΡΙ: Τι εννοείς;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Σκέψου την τελευταία συζήτηση που είχατε με την Ανέτ για το παιδί.

ΧΕΝΡΙ: Ναι, λοιπόν;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Πόσο απέιχε από εκείνη τη συζήτηση, ο καιρός που κάνατε σχέδια για παιδιά και οικογένεια;

ΧΕΝΡΙ: Μήνες, ίσως χρόνο... Που θες να καταλήξεις;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Πως μια γυναίκα μπορεί να επαναφέρει αυτή τη συζήτηση οποτεδήποτε το θελήσει στο μέλλον. Έστω κι αν κάποια στιγμή την έχει αποκλείσει κατηγορηματικά και απόλυτα.

ΧΕΝΡΙ (*Αβέβαια.*): Δε μπορεί... Τα λόγια της τότε είχαν κάτι το αμετάκλητο.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Δεν υπάρχουν βεβαιότητες Χένρι.

ΧΕΝΡΙ: Έχει... Έχει "φύγει" Φράνσις.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Σου ζητώ μόνο να δεις το παρελθόν μέσα από τα μάτια της κι όχι μέσα από τις στιγμές που επιλέγεις εσύ για λογαριασμό της. Είναι άδικο να καθοδηγείς τη μνήμη της προς την κατεύθυνση που διατρανώνει τον θρήνο σου.

ΧΕΝΡΙ: Πως μπορείς να λες κάτι τέτοιο;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Χένρι, είμαι μαζί σου. Πάντα θα είμαι μαζί σου. Όπως κι εσύ, ζω γι' αυτό που φτιάξαμε. Κι αν το σκεφτείς, οι οπτικές μας διαφέρουν πολύ λιγότερο απ' όσο νομίζεις.

ΧΕΝΡΙ: Προσαρμόζομαι δύσκολα στις αλλαγές Φράνσις. Το γνωρίζεις αυτό.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Το ξέρω... Πάντοτε όμως προσαρμόζεσαι. *(Παύση.)* Βέβαια... θα μπορούσε να το δει κανείς και διαφορετικά...

ΧΕΝΡΙ: Πως δηλαδή;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ως ένα είδος... Ας πούμε πληρωμής.

ΧΕΝΡΙ: Πληρωμής;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Γιατί όχι...

ΧΕΝΡΙ: Μα αυτό θα ήταν/

ΦΡΑΝΣΙΣ: /Δε χρειάζεται να το αναγνωρίσεις Χένρι.

ΧΕΝΡΙ: Θα μου ήταν δύσκολο να το κάνω έτσι κι αλλιώς.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μπορείς να του διαλέξεις όνομα... Αν θες.

ΧΕΝΡΙ: Η συναισθηματική εμπλοκή μας σε κάτι τέτοιο θα διέλυε τα πάντα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ή θα απογείωνε αυτό που έχουμε ξεκινήσει. *(Παύση.)* Έχεις δεθεί μαζί μου;

ΧΕΝΡΙ: Δεν ξέρω αν έχω απάντηση σ' αυτό το ερώτημα.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Αυτή είναι θετική απάντηση Χένρι...

ΧΕΝΡΙ: Είσαι μέρος μιας πραγματικότητας της οποίας δε μπορεί να υπάρξει αντικαταστάτρια. Και ό,τι ζήσαμε δε μπορώ να το αφήσω εύκολα πίσω. *(Παύση.)* Φράνσις...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ναι...

ΧΕΝΡΙ: Θα έκανες οτιδήποτε για να τηρηθεί η συμφωνία μας;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Έτσι πιστεύω, Χένρι.

ΧΕΝΡΙ: Αν αλλάξουν τα δεδομένα κι ανατραπούν οι ισορροπίες;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Θα ψάξουμε και πάλι τον βηματισμό μας...

ΧΕΝΡΙ: Δεν είναι μια εύκολη απόφαση Φράνσις.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Το ξέρω.

ΧΕΝΡΙ: Στο πλαίσιο της συμφωνίας δε μπορούν να γίνουν αλλαγές. Δεν πρέπει να γίνουν αλλαγές...

Παύση.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Πες μου τι θέλεις Χένρι. Ακόμα κι αν αυτό είναι να εξαφανιστώ από τη ζωή σου. Ή να ενημερώσεις τον Αρντέν για ό,τι έχει γίνει μ' εμάς. Δεν έχω πρόθεση να κρύψω τίποτα. Θα πω στον ίδιο ακριβώς ό,τι είπα και σε σένα.

ΧΕΝΡΙ: Δε θα έκανα ποτέ κάτι τέτοιο Φράνσις...

Παύση.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Μπορείς τότε να μου ανακοινώσεις την τελική σου απόφαση αύριο το πρωί. Όσο πιο γρήγορα αφήσουμε πίσω μας αυτά που έχουν γίνει τόσο πιο εύκολα θα συνεχίσουμε. Μαζί ή χώρια.

ΧΕΝΡΙ: Έχεις δίκιο...

ΦΡΑΝΣΙΣ: Θα σου είναι πρόβλημα να κοιμηθώ εδώ απόψε;

ΧΕΝΡΙ: Φυσικά και όχι. Δε μπορείς να φύγεις με τέτοιο κατακλυσμό.

Ο Χένρι με αργά βήματα πηγαίνει προς τον καναπέ. Κάθεται έχοντας τη Φράνσις πίσω του.

ΧΕΝΡΙ: Θα μου λείψεις Φράνσις... Έτσι κι αλλιώς...

Όπως κάθεται, τοποθετεί τους αγκώνες στα γόνατα, ενώνει τις παλάμες του και χώνει μέσα τους το πρόσωπό του. Η Φράνσις κατευθύνεται προς την πόρτα που πάει στα υπνοδωμάτια.

ΦΡΑΝΣΙΣ (Περνώντας δίπλα από την ανοικτή κεντρική είσοδο.): Να κλείσω την πόρτα;

ΧΕΝΡΙ: Θα το κάνω εγώ.

ΦΡΑΝΣΙΣ: Καλό ξημέρωμα Χένρι.

ΧΕΝΡΙ: Καληνύχτα Φράνσις. (Ο Χένρι ανασηκώνει το πρόσωπό του από τις παλάμες του.) Φράνσις... (Η Φράνσις σταματάει.)

ΦΡΑΝΣΙΣ: Ναι;

ΧΕΝΡΙ: Τι ώρα είναι;

ΦΡΑΝΣΙΣ: Είναι περασμένες δώδεκα Χένρι. Το αύριο ήρθε... (Καρφώνει το βλέμμα της πάνω του με μια αίσθηση προσμονής. Εκείνος γυρίζει. Για λίγα δευτερόλεπτα οι ματιές τους αναμετρώνται. Ο Χένρι τελικά θα στρέψει πρώτος το βλέμμα του από εκείνη.)

Η Φράνσις βγαίνει από τη σκηνή προς τα υπνοδωμάτια. Ο Χένρι, προβληματισμένος, χώνει και πάλι το πρόσωπό του ανάμεσα στις ενωμένες παλάμες του. Παύση. Σηκώνεται και κατευθύνεται προς την ανοικτή κεντρική είσοδο. Βγαίνει έξω και φέρνει ένα τυλιγμένο δέμα σε σχήμα ορθογωνίου παραλληλεπιπέδου. Το ξετυλίγει. Είναι ο "Γκριζος Κήπος". Τον παρατηρεί. Τον κρεμάει στον τοίχο, ακριβώς πάνω από το τζάκι. Κάθεται απέναντί του οκλαδόν και τον κοιτάζει. Παύση. Σηκώνεται. Τον ξεκρεμάει. Τον τοποθετεί σ' ένα σταθερό σημείο και απομακρύνεται για να τον δει καλύτερα. Τον ξαναπαίρνει και με αποφασιστικότητα τον πετάει στο τζάκι. Η φωτιά φουντώνει. Ξανακάθεται οκλαδόν με τα χέρια του να στηρίζουν το πρόσωπό και κοιτάζει ανέκφραστος τον πίνακα να καίγεται.

Τα φώτα σβήνουν. Το μόνο που φαίνεται είναι η φωτιά στο τζάκι που καίει, με την έντασή της σταδιακά να μειώνεται.

Ήχος αυτοκινητού που περνάει με το ραδιόφωνο να παίζει μουσική. Ακούγεται το "Sway" του Dean Martin. Η μουσική αυξάνει προοδευτικά, φτάνει σε μια μέγιστη τιμή κι έπειτα αρχίζει να ελαττώνεται μέχρι που παύει ν' ακούγεται.

Σκοτάδι.

Αυλαία.